Nr. 1. Warszawa, dnia 31 stycznia 1931 r. **Rok XIV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

---

z 7 stycznia Nr. 1 Rok 1931

Poz. 1. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 11 grudnia 1930 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 6 lutego 1930 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych.

Poz. 2. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 11 grudnia 1930 r. o uchyleniu rozporządzenia z dnia 6 sierpnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie silników spalinowych.

Poz. 3. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 11 grudnia 1930 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 4 stycznia 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie ceraty.

Poz. 4. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 11 grudnia 1930 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie przędzy barwionej.

Poz. 5. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 11 grudnia 1930 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego.

---

z 12 stycznia Nr. 2 Rok 1931

Poz. 6. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 grudnia 1930 r. o żandarmerji.

Na zasadzie art. 46 Konstytucji i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 sierpnia 1926 r. o wydawaniu dekretów w zakresie Najwyższego Zwierzchnictwa Sił Zbrojnych Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 444) postanawiam co następuje:

Art. 1. Żandarmerja jest organem wojskowym przeznaczonym do utrzymania bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego, w stosunku do osób podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, tudzież osób, co do których ingerencja władz i organów wojskowych w myśl obowiązujących przepisów jest dopuszczalna.

W sprawach wyżej wymienionych żandarmerja podlega właściwym władzom wojskowym.

Art. 2. W zakresie dochodzenia i ścigania przestępstw żandarmerja jest organem wykonawczym wojskowych władz sądowych i prokuratorskich, stosownie do obowiązujących ustaw postępowania karnego i przepisów szczególnych.

Art. 3. Żołnierz żandarmerji pełniący służbę należącą do zakresu obowiązków żandarmerji objętych art. 1 i 2 niniejszego dekretu korzysta z praw warty wojskowej w myśl obowiązujących ustaw.

Art. 4. W sprawach dochodzenia i ścigania przestępstw, organa żandarmerji są uprawnione do bezpośredniego porozumiewania się z władzami, urzędami i organami państwowemi i samorządowemi.

Art. 5. Zakres współdziałania żandarmerji z władzami i organami uprawnionemi do prowadzenia dochodzeń i ścigania przestępstw

określi Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu poruczam Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 7. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1930 r. o uprawnieniach wojewodów i starostów do udzielania urlopów podwładnym funkcjonarjuszom państwowym.

Na podstawie art. 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Wojewodzie (Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy) przysługuje prawo udzielania urlopów podwładnym mu funkcjonarjuszom państwowym (art. 29 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) w następującym zakresie:

a) urlopów z powodu choroby i dla poratowania zdrowia w wymiarze nie przenoszącym jednorazowo lub łącznie trzech miesięcy w ciągu roku kalendarzowego,

b) urlopów w celu załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych w wymiarze, nie przenoszącym jednorazowo lub łącznie jednego miesiąca w ciągu roku kalendarzowego.

Nadto wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) udziela urlopów wypoczynkowych w pełnym ustawowym wymiarze kierownikom władz i urzędów mu podległych, wszystkim funkcjonarjuszom urzędu wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy), oraz funkcjonarjuszom tych podległych mu urzędów, których kierownicy nie otrzymali stosownego uprawnienia na zasadzie § 4 niniejszego rozporządzenia.

Urlopów w wymiarze czternastu dni lub dłuższych udziela dyrektorom robót publicznych wojewoda w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych.

§ 2. Staroście (powiatowemu, grodzkiemu i morskiemu) przysługuje prawo udzielania podwładnym mu funkcjonarjuszom państwowym (art. 67 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) urlopów w celu załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych w wymiarze, nie przenoszącym trzech dni jednorazowo, łącznie zaś piętnastu dni w ciągu roku kalendarzowego.

Nadto starosta udziela urlopów wypoczynkowych wszystkim podwładnym mu funkcjonarjuszom w pełnym wymiarze ustawowym.

§ 3. Prawo, przysługujące wojewodom (§ 1) Minister Spraw Wewnętrznych może rozciągnąć w całości lub w części również na kierowników innych bezpośrednio mu podległych urzędów.

§ 4. Wojewodowie mogą dać upoważnienie kierownikom podległych im poza starostwami urzędów do udzielania podwładnym funkcjonarjuszom urlopów w zakresie, określonym w § 2.

§ 5. Wojewoda śląski może przekazać Komendantowi Głównemu Policji województwa śląskiego uprawnienia wynikające z § 1 w całości lub w części, w odniesieniu do niższych funkcjonarjuszów policji śląskiej; komendantom powiatowym zaś — w odniesieniu do niższych funkcjonarjuszów policji uprawnienia w zakresie § 2.

Dyrektorzy policji w Katowicach, Królewskiej Hucie i Bielsku śląskiem mają te same uprawnienia przy udzielaniu urlopów, co i starostwie (§ 2).

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niem przepisy.

Poz. 8. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1930 r. w sprawie ustalenia podstawowej ceny monopolowej za spirytus, który będzie dostarczony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w kampanji 1930/31.

Poz. 9. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1930 r. o zmianie granic gmin wiejskich: Dylewo, Myszyniec, Nasiadki i Wach w powiecie ostrołęckim, województwie białostockiem.

Poz. 10. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1930 r. o rozmieszczeniu sądów powiatowych w powiecie święciańskim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Poz. 11. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1930 r. o rozmieszczeniu sądów powiatowych w powiecie prużańskim w okręgu sądu okręgowego w Grodnie.

Poz. 12. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1930 r. o rozmieszczeniu sądów powiatowych w powiecie stolińskim w okręgu sądu okręgowego w Pińsku.

Poz. 13. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Robót Publicznych z dnia 10 grudnia 1930 r. w sprawie odroczenia terminu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecz-

nej, wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Robót Publicznych z dnia 16 kwietnia 1930 r. w sprawie czasu pracy pracowników ruchu w żegludze śródlądowej.

Poz. 14. Oświadczenie Rządowe z dnia 23 października 1930 r. w sprawie przystąpienia Austrji do konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu drogowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

---

z 15 stycznia Nr 3 Rok 1931

Poz. 15. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 grudnia 1930 r. o uprawie tytoniu w roku 1931. *)

§ 33. Na zasadzie art. 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są wspierać organa, powoływane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

Zarządom gmin wypłacać będzie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego za każdy dzień asystencji, udzielonej na żądanie organów nadzorczych monopolu tytoniowego, wynagrodzenie w wysokości 5 złotych.

Poz. 16. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1930 r. w sprawie zmian granic okręgów urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgach administracyjnych izb skarbowych w Brześciu n/Bugiem oraz w Łucku.

Poz. 17. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 grudnia 1930 r. o upoważnieniu niektórych stowarzyszeń do współdziałania z organami państwowemi w ujawnianiu przestępstw przeciwko ochronie zwierząt.

Na podstawie art. 10 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332) postanawia się co następuje:

§ 1. Stowarzyszenia mające za zadanie ochronę zwierząt, a wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia, upoważnia się do współdziałania z organami państwowemi w ujawnianiu przestępstw przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332).

§ 2. Współdziałanie przewidziane w § 1 obejmuje:

a) uczestnictwo w dochodzeniu policyjnem, a mianowicie obecność przy czynnościach dochodzenia, zadawanie pytań osobom badanym za zgodą prowadzącego dochodzenie, stawianie wniosków, które prowadzący dochodzenie uwzględnia w miarę możności;

b) samodzielne prowadzenie dochodzeń w zastępstwie policji w wypadkach gdy policja jeszcze dochodzenia nie rozpoczęła albo rozpoczęte przekazała stowarzyszeniu.

§ 3. Stowarzyszenia wymienione w załączniku wykonywują czynności przewidziane w § 2 za pośrednictwem delegatów powołanych z pośród członków stowarzyszenia przez jego zarząd; czynności jednak przewidziane w pkt. b) § 2 mogą pełnić tylko ci delegaci, którzy otrzymają na wniosek zarządu stowarzyszenia osobne do tego upoważnienie od powiatowej władzy administracji ogólnej; upoważnienie to uprawnia do spełniania odnośnych czynności na obszarze całego Państwa. Upoważnienie to może być odwołane.

§ 4. Delegaci stowarzyszeń wymienionych w załączniku przeprowadzają dochodzenie (§ 2 pkt. b) stosownie do art. 243 kodeksu postępowania karnego. Nie przysługują im żadne inne uprawnienia policji państwowej w zakresie dochodzenia. Jeśli zachodzi potrzeba dokonania czynności przekraczającej uprawnienia delegata, jest on obowiązany zwrócić się do policji, która spełnia odnośną czynność, jeśli żądanie jest uzasadnione.

§ 5. Delegat jest obowiązany zawiadomić policję o rozpoczęciu przez siebie dochodzenia w ciągu 48 godzin, a po ukończeniu dochodzenia, o jego wyniku, również w ciągu 48 godzin. Zawiadomienie może być ustne lub pisemne.

§ 6. Policja państwowa może każdej chwili objąć dochodzenie prowadzone przez delegata, któremu wówczas przysługują tylko uprawnienia przewidziane w § 2 pkt. a).

§ 7. Stowarzyszenia upoważnione do współdziałania w ujawnianiu przestępstw (§ 1) obowiązane są do udzielania swym delegatom legitymacyj według załączonych wzorów; legitymacje te uzyskują ważność po poświadczeniu przez powiatową władzę administracji ogólnej.

Delegat jest obowiązany, w czasie pełnienia swych czynności, mieć ze sobą wyżej określoną legitymację i okazywać ją na żądanie organom bezpieczeństwa i osobom zainteresowanym.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje po upływie tygodnia od dnia ogłoszenia.

---

*) W wyjątkach.

Załączniki do rozp. Min. Spraw Wewn. w porozum. z Min. Sprawiedl. z dn. 27 grudnia 1930 r. (poz. 17).

W Y K A Z

towarzystw mających na celu ochronę zwierząt, upoważnionych do współdziałania z organami państwowemi w ujawnianiu przestępstw przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332).

1. Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami w Warszawie,
2. Polska Liga Przyjaciół Zwierząt w Warszawie,
3. Łódzkie Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami,
4. Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami Województwa w Poznaniu,
5. Krakowskie Towarzystwo Ochrony Zwierząt i Przyrody,
6. Związek Opieki nad Zwierzętami w Krakowie,
7. Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami we Lwowie,
8. Wojewódzkie Towarzystwo Ochrony Zwierząt w Stanisławowie,
9. Wileńskie Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami,
10. Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami w Częstochowie. *)

UWAGA: Upoważnienie do współdziałania z organami państwowemi w ujawnianiu przestępstw rozciąga się na prowincjonalne koła towarzystw powyżej wymienionych.

Poz. 18. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 1931 r. o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie piotrkowskim w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie.

Poz. 19. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 1931 r. o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie radomszczańskim w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie.

Poz. 20. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 stycznia 1931 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o emigracji.

---

*) Pozostałych załączników nie przedrukowano.

z 17 stycznia Nr. 4 Rok 1931

Poz. 21. Konwencja w sprawie niewolnictwa, podpisana w Genewie dn. 25 września 1926 r. (Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dn. 16 stycznia 1930 r. — Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 48).

Poz. 22. Oświadczenie Rządowe z dnia 22 października 1930 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego konwencji w sprawie niewolnictwa, podpisanej w Genewie dn. 25-go września 1926 r.

Poz. 23. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 stycznia 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie wyznaczenia ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1930 r. do 30 września 1931 r.

Poz. 24. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1931 r. o ulgach celnych na orzechy ziemne łuszczone i nasiona słonecznikowe (ziarnka słonecznikowe).

z 21 stycznia Nr. 5 Rok 1931

Poz. 25. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 stycznia 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: Przędzalnia i Tkalnia Juty Sp. Akc. „Warta“ w Częstochowie, Częstochowskie Zakłady Wyrobów Włókienniczych. — Sp. Akc. „Stradom“ w Częstochowie.

Poz. 26. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 stycznia 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: „W. Fitzner“ Sp. z ogr. odp. i innych.

Poz. 27. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn 31 grudnia 1930 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 29 listopada 1930 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 643) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia o Policji Państwowej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257), obowiązujący od dnia 2 grudnia 1930 r.*)

---

*) Załącznik do niniejszego obwieszczenia, zawierający jednolity tekst rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 marca 1928 r. o P. P. zostanie przedrukowany w Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 2 r. b.

z 26 stycznia Nr. 6 Rok. 1931

Poz. 28. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o przekazaniu Urzędowi Morskiemu spraw budowy portu w Gdyni.

Poz. 29. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o ustaleniu siedzib i właściwości terytorjalnej okręgowych urzędów ziemskich.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o zakresie działania Ministra Reform Rolnych i organizacji urzędów i komisyj ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 706) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się następujące siedziby okręgowych urzędów ziemskich i określa się ich właściwość terytorjalną, jak następuje:

1) okręgowy urząd ziemski w Białymstoku dla obszaru województwa białostockiego z wyłączeniem powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego;

2) okręgowy urząd ziemski w Brześciu n/B., dla obszaru województwa poleskiego;

3) okręgowy urząd ziemski w Grodnie dla obszaru województwa nowogródzkiego oraz powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego;

4) okręgowy urząd ziemski w Grudziądzu dla obszaru województwa pomorskiego;

5) okręgowy urząd ziemski w Katowicach dla obszaru województwa śląskiego;

6) okręgowy urząd ziemski w Kielcach dla obszaru województwa kieleckiego;

7) okręgowy urząd ziemski w Krakowie dla obszaru województwa krakowskiego;

8) okręgowy urząd ziemski w Lublinie dla obszaru województwa lubelskiego;

9) okręgowy urząd ziemski we Lwowie dla obszaru województwa lwowskiego;

10) okręgowy urząd ziemski w Łucku dla obszaru województwa wołyńskiego;

11) okręgowy urząd ziemski w Piotrkowie dla obszaru województwa łódzkiego;

12) okręgowy urząd ziemski w Poznaniu dla obszaru województwa poznańskiego;

13) okręgowy urząd ziemski w Stanisławowie dla obszaru województwa stanisławowskiego;

14) Okręgowy urząd ziemski w Tarnopolu dla obszaru województwa tarnopolskiego;

15) okręgowy urząd ziemski w Warszawie dla obszaru województwa warszawskiego;

16) okręgowy urząd ziemski w Wilnie dla obszaru województwa wileńskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiotach uregulowanych tem rozporządzeniem.

Poz. 30. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia 1930 r. o wydawaniu z aptek środków lekarskich.

Na podstawie art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371), § 7 ustawy o unormowaniu ustroju aptekarstwa z dnia 18 grudnia 1906 r. (austr. Dz. U. P. z 1907 r. Nr. 5) oraz §§ 1 i 2 rozdziału III niemieckiej ustawy aptekarskiej z dnia 11 października 1801 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Apteki powinny stale utrzymywać dostateczną w stosunku do ich czynności ilość wszystkich, objętych przez farmakopeę, środków i odczynników analitycznych oraz te środki, których utrzymywanie jest nakazane specjalnemi rozporządzeniami.

Wszystkie, utrzymywane przez apteki środki, objęte przez farmakopeę lub inne specjalne rozporządzenia, powinny ściśle odpowiadać wymaganiom, przewidzianym w tych przepisach; pozostałe środki powinny być najlepszej jakości.

Wszystkie środki powinny być przed ich użyciem zbadane na czystość i tożsamość.

§ 2. Wszystkie środki powinny być wydawane z aptek według kolejności składanych, recept. jednak pierwszeństwo służy receptom, zaopatrzonym przez zapisującego dopiskiem „statim", „cito".

W przypadkach zatruć żądaną odtrutkę należy wydać niezwłocnie.

Jako receptę rozumie się pisemne upoważnienie do otrzymania z apteki jakiegokolwiek środka zaordynowanego choremu przez lekarza, lekarza dentystę, lekarza weterynaryjnego lub felczera, uprawnionych do wykonywania praktyki, o ile w upoważnieniu tem został podany sposób użycia.

§ 3. Recepta powinna zawierać:

1) nazwisko chorego, względnie nazwisko właściciela chorego zwierzęcia i rodzaj tego ostatniego,
2) nazwę i ilość środka jaki ma być wydany ewentualnie jego postać,
3) sposób użycia w języku polskim (sposób użycia może być oznaczony klauzulą „wiadomo"),
4) datę zapisania recepty,
5) podpis zapisującego i jego adres.

Sposób użycia może być dodatkowo podany w innych językach.

Recepta powinna być napisana pismem czytelnem.

W razie gdyby podpis zapisującego był nieczytelny, powinien on być powtórzony w nadruku, bądź ręcznie pismem czytelnem.

§ 4, Każda recepta, na której podstawie jakikolwiek środek ma być wydany, powinna być zaopatrzona kolejnym numerem i otaksowana.

Numeracja recept powinna być rozpoczynana od pierwszego numeru z początkiem roku kalendarzowego, a w aptekach, otwieranych w ciągu roku — z dniem otwarcia.

§ 5. Przy taksowaniu recept powinna być na nich oznaczona cena każdego zosobna składnika, cena naczynia, w którem środek zostaje

wydany, oraz należność, jaka przypada za pracę przy recepturze (taxa laborum).

§ 6. Każda recepta, na której podstawie jakikolwiek środek został wydany, powinna być przez aptekę zatrzymana, podpisana przez wykonywującego ją i w ciągu lat 3 przechowywana, a do wydanego środka powinien być dołączony jej odpis (sygnatura).

§ 7. Recept, przyjętych przez aptekę do wykonania, nie wolno pokazywać nikomu, prócz osób, które je zapisały, chorych, którym były wydane, i ich pełnomocników oraz władz nadzorczych.

Również wzbronione jest wydawanie odpisów takich recept oraz udzielanie na ich podstawie jakichkolwiek wiadomości o chorobie osób, którym recepty zostały zapisane.

§ 8. Na sygnaturze oprócz odpisu recepty, powinny być oznaczone firma i adres apteki, data wykonania recepty, jej numer kolejny, przypadająca według taksy cena oraz podpis wydającego.

W razie pobrania ceny niższej od tej, jaka przypada, według taksy, na sygnaturze ma być oznaczona również ta ostatnia cena.

§ 9. Sygnatura ma być przymocowana do naczynia, w jakim środek został wydany, jednak w taki sposób, aby mogła być odjęta bez uszkodzenia jej tekstu.

§ 10. Sygnatury, dołączane do środków, przeznaczonych do wewnętrznego użytku, mają być białego, do zewnętrznego użytku — pomarańczowego, a do zastrzyków — niebieskiego koloru.

W przypadkach, kiedy w aptece wraz z receptą zostaje złożony jej odpis, sporządzony przez zapisującego, odpis ten może być użyty jako sygnatura pod warunkiem uzupełnienia go wymaganemi w § 8 danemi i naklejenia na naczyniu odpowiedniej kartki koloru białego z nadrukiem „wewnętrzne“, bądź pomarańczowego z nadrukiem „zewnętrzne“, bądź niebieskiego z nadrukiem „zastrzyk“.

§ 11. Przy powtórnem wydaniu środka na podstawie sygnatury (jeżeli wydanie takie nie jest wzbronione), należy z nią postąpić tak samo, jak z receptą (§ 4), a do wydawanego środka dołączyć nową sygnaturę z zachowaniem przepisów § 8.

§ 12. Środki, oznaczone w taksie krzyżykiem, oraz przetwory, zawierające takie środki mogą być wydawane z aptek tylko na podstawie recept. Ponadto tylko na podstawie recept mogą być wydawane preparaty organoterapeutyczne, pochodne arsenobenzolu, wszelkie środki homeopatyczne, surowice, szczepionki weterynaryjne.

Zakres uprawnień lekarzy-dentystów do zapisywania recept jest unormowany osobnem rozporządzeniem.

Na podstawie recept felczerów mogą być wydawane wszelkie środki, z wyjątkiem wyszczególnionych w wykazie A, dołączonym do niniejszego rozporządzenia (załącznik Nr. 1), ale tylko na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego oraz na obszarze m. st. Warszawy.

§ 13. Powtórne wydawanie jakichkolwiek środków na podstawie sygnatur jest wzbronione:

1) jeżeli zapisujący receptę zaopatrzył ją w klauzulę „ne repetatur“,
2) jeżeli recepta obejmuje jeden ze środków, oznaczonych w taksie krzyżykiem, w dawce, przekraczającej maksymalne normy, ustalone farmakopeą,
3) jeżeli recepta obejmuje jeden ze środków, wyszczególnionych w wykazie A, dołączonym do niniejszego rozporządzenia (załącznik Nr. 1).

Jednak w tym ostatnim przypadku (p. 3) powtórne wydanie jest dozwolone, jeżeli środek jest przeznaczony do użytku zewnętrznego lub jeżeli zapisujący receptę oznaczył na niej, że powtórzenie może nastąpić i w jakim czasie, względnie w jakich odstępach czasu.

§ 14. Środki oznaczone w taksie krzyżykiem, lub przetwory, w których skład wchodzą takie środki, nie mogą być wydawane w ilości większej, niż zapisana w recepcie.

§ 15. Środki, oznaczone w taksie krzyżykiem, w dawce, przekraczającej normy maksymalne, ustalone przez farmakopeę, mogą być wydawane tylko wtedy, kiedy zapisujący receptę powtórzył na niej słowami tę dawkę, a powtórzenie to osobno podpisał.

Gdyby powtórzenie i drugi podpis zostały przez zapisującego receptę opuszczone, a porozumienie się z nim apteki nie było możliwe, środek zapisany może być wydany z obniżeniem dawki do normy, ustalonej przez farmakopeę.

§ 16. Środki, nieoznaczone w taksie krzyżykiem, mogą być wydawane z aptek również w odręcznej sprzedaży, t. j. bez recept.

W odręcznej sprzedaży mogą być ponadto wydawane środki, wyszczególnione w załączniku Nr. 2 do niniejszego rozporządzenia.

§ 17. Na opakowaniu wydawanych w odręcznej sprzedaży środków ma być oznaczona ich nazwa i ilość, firma apteki i jej adres oraz pobrana cena.

Jeżeli w skład wydawanego w odręcznej sprzedaży środka wchodzi więcej, niż jeden składnik, na opakowaniu ma być podana nazwa i ilość każdego składnika. Postanowienie to nie dotyczy środków złożonych, objętych przez farmakopeę, lub przez inne specjalne rozporządzenia.

§ 18. Wzbronione jest dodawanie do wydawanych w odręcznej sprzedaży środków ja-

kichkolwiek wskazań leczniczych. Postanowienie to nie dotyczy tych specyfików farmaceutycznych, które mogą być w odręcznej sprzedaży wydawane.

§ 19. Nazwy wszelkich środków, wydawanych z aptek, bądź na podstawie recept (sygnatur), bądź w odręcznej sprzedaży powinny być oznaczone w sposób następujący:

1) środki, objęte przez farmakopeę lub inne specjalne rozporządzenia, mogą być oznaczone wyłącznie nazwami, w nich ustalonemi;
2) środki, zawierające tylko jeden składnik działający (z wyjątkiem środków, wyżej w p. 1 wymienionych), mogą być oznaczone wyłącznie nazwami naukowemi lub powszechnie używanemi, bądź też nazwami, nadanemi im przez pierwszego wytwórcę (wynalazcę);
3) środki, zawierające więcej, niż jeden składnik (z wyjątkiem środków, wyżej w p. 1 wymienionych), mogą być oznaczane wyłącznie przez podanie nazw poszczególnych składników z zachowaniem przepisów punktu 2

Postanowienia niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do środków, wyszczególnionych w p. p. 1—6 § 20.

§ 20. Wszystkie wydawane z aptek czy to na recepty, czy w odręcznej sprzedaży, środki powinny być oznaczane wyłącznie firmą apteki wydającej.

Postanowienie to nie dotyczy:

1) specyfików farmaceutycznych,
2) preparatów organoterapeutycznych,
3) surowic, szczepionek i wszelkich preparatów bakteryjnych,
4) pochodnych arsenobenzolu,
5) preparatów dentystycznych, stosowanych chorym osobiście przez lekarzy-dentystów,
6) środków na odciski i
7) preparatów, wyszczególnionych w załączniku Nr. 3 do niniejszego rozporządzenia.

Na wymienionych wyżej w p. p. 1—7 środkach ma być jednak oznaczona również firma apteki wydającej.

§ 21. Zarządca apteki jest odpowiedzialny za należytą jakość wszystkich środków zarówno sprowadzonych, jak i w aptece przyrządzonych.

§ 22. Za nienależytą jakość środków przyrządzonych w aptece, zarządca nie jest odpowiedzialny tylko wtedy, kiedy środek został przyrządzony przez innego farmaceutę, posiadającego pełnię praw zawodowych, a nienależyta jakość była spowodowana nie złą jakością użytych substancyj, a wadliwym lub niezgodnym z receptą bądź urzędowym przepisem sposobem przyrządzenia. W tych przypadkach odpowiedzialność ponosi przyrządzający.

§ 23. Wszelkie przeznaczone do wewnętrznego użytku środki w postaci tabletek mogą być wydawane z aptek tylko wtedy, jeżeli:

1) tabletka włożona do wody o temperaturze, nieprzekraczającej 37° C, rozpada się na proszek w ciągu nie dłużej, niż 10 minut;
2) substancje, dodane dla sformowania tabletki bądź przyśpieszenia jej rozpadania się w wodzie, są dla organizmu obojętne, a zarazem nie powodują zmian środka działającego lub jego działania;
3) substancyj, koniecznych dla sformowania tabletki, nie użyto w ilości, przekraczającej konieczne minimum.

§ 24. Jeżeli recepta obejmuje taki środek, który wolno jest utrzymywać w aptekach w gatunku tak surowym, jak i oczyszczonym, a zapisujący nie określił, jaki gatunek ma być użyty, to należy wydać gatunek oczyszczony.

§ 25. Jeżeli recepta obejmuje środek, używany w różnych koncentracjach lub o różnej sile działania, a zapisujący nie określił stopnia koncentracji, to należy wydać gatunek o najmniejszej koncentracji lub sile działania.

§ 26. Wzbronione jest wydawanie z aptek jakichkolwiek środków na podstawie takich recept, w których zamiast nazw właściwych użyto klauzuli „secundum meam praescriptionem", bądź innej klauzuli, oznaczającej jakieś porozumienie lub układ, istniejące pomiędzy apteką a zapisującym receptę.

§ 27. Środki, ulegające zmianom pod wpływem światła, należy wydawać w naczyniach, chroniących je przed tym wpływem. Naczynia szklane w tych przypadkach powinny być koloru oranżowego.

§ 28. Wzbronione jest wydawanie z aptek środków silnie działających lub trujących w naczyniach, zwykle używanych do artykułów żywności, jak np. flaszki od piwa, wina, wódki, octu, kieliszki i t. p.

§ 29. Apteki obowiązane są wydawać wszelkie, żądane na podstawie recept, środki o każdej porze dnia i nocy. W nagłych, groźnych dla zdrowia przypadkach apteki obowiązane są wydać żądany środek również na podstawie sygnatury, jeżeli powtórne wydanie nie jest wzbronione, a także bez sygnatury, jeżeli dany środek może być wydawany w odręcznej sprzedaży.

W miejscowościach, gdzie istnieje więcej, niż jedna apteka, a wojewódzkie władze administracji ogólnej wyznaczyły nocne lub świąteczne dyżury dla niektórych tylko aptek, pozostałe apteki są zwolnione poza normalnemi godzinami otwarcia od obowiązku, wymienionego w ust. 1.

§ 30. Sposób wydawania z aptek substancyj i przetworów odurzających oraz eteru etylowego i jego mieszanin jest unormowany przez osobne przepisy.

§ 31. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

§§ 17—32, 34, 35 i 37 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. w sprawie wydawania z aptek środków leczniczych i określania ich ceny (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 401), rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie prowadzenia przez apteki na terenie b. zaboru austrjackiego ksiąg receptowych (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 621) oraz wszelkie dotychczasowe przepisy, wydane w sprawach unormowanych niniejszem rozporządzeniem, a z niem sprzeczne [1]).

Poz. 31. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 31 grudnia 1930 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy pocztowej.

z 28 stycznia Nr. 7 Rok 1931

Poz. 32. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o państwowej pomocy lekarskiej dla wojskowych zawodowych, ich rodzin, oraz emerytów.

Poz. 33. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1927 r. w sprawie wydzielenia z administracji państwowej przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: „Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Tarnowie".

Poz. 34. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o rozszerzeniu granic miasta Włoszczowy w powiecie włoszczowskim, województwie kieleckiem.

Poz. 35. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Małe Radowiska w powiecie wąbrzeskim, województwie pomorskiem.

Poz. 36. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Widzim w powiecie wolsztyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 37. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o zmianie granic gminy miejskiej Wyrzysk w powiecie wyrzyskim, województwie poznańskiem.

Poz. 38. Rozporządzenie IV Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 grudnia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wymiaru samoistnego podatku komunalnego od gruntów państwowych.

Na podstawie art. 77 ustawy z dnia 11-go sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla wymiaru samoistnego podatku od gruntów państwowych w województwach: warszawskiem, kieleckiem, lubelskiem, łódzkiem oraz w województwie białostockiem z wyjątkiem powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego i grodzieńskiego, winna nastąpić klasyfikacja tych gruntów według taryfy podatku gruntowego dworskiego z odpowiedniem zastosowaniem przepisów §§ 7 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 639), zaś na obszarze wymienionych powiatów województwa białostockiego oraz na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego—z odpowiedniem zastosowaniem przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 77), uzupełnionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 161).

§ 2. Klasyfikację wszystkich gruntów państwowych w powiecie dla wymiaru samoistnego podatku komunalnego przeprowadza powołana w tym celu powiatowa komisja klasyfikacyjna. W skład tej komisji wchodzą: jako przewodniczący — starosta powiatowy lub wyznaczony przezeń urzędnik starostwa, zaś jako członkowie delegaci poszczególnych urzędów względnie instytucyj państwowych, zarządzających oddzielnemi jednostkami gruntów państwowych w danym powiecie, naczelnik urzędu skarbowego lub delegowany przezeń urzędnik oraz dwóch członków sejmiku powiatowego, przez tenże sejmik wybranych.

§ 3. Do zadań powiatowej komisji klasyfikacyjnej należy:

1) zaliczenie wszystkich gruntów państwowych w obrębie powiatu do odpowiednich klas względnie grup podatkowych, przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia;

2) obliczenie idealnego podatku państwowego, przypadającego łącznie od wszystkich tych gruntów państwowych w powiecie;

3) obliczenie specjalnego dodatku progresywnego od ustalonego w myśl p. 2 podatku, a to stosownie do postanowień art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) oraz ustalenie stosunku procentowego dodatku progresywnego do sumy idealnego podatku;

4) ustalenie maksymalnych kwot, do wysokości których — w myśl ustępu 2 art. 2 w związku z ustępem 1 art. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747)—

---

[1]) Załączników nie przedrukowano.

wymierzać mogą samoistny podatek komunalny od znajdujących się na ich obszarze gruntów państwowych: powiatowy związek komunalny i poszczególne gminy;

5) podanie poszczególnym gminom do wiadomości maksymalnych sum samoistnego podatku komunalnego od położonych na ich obszarze gruntów państwowych oraz stosunku procentowego, w jakim w obrębie każdej takiej sumy pozostaje dodatek progresywny do podatku zasadniczego.

§ 4. Dla wykonania powyższych zadań powiatowa komisja klasyfikacyjna powoływać może potrzebnych jej rzeczoznawców.

§ 5. Urzędy względnie instytucje państwowe, zarządzające oddzielnemi jednostkami gruntów państwowych w powiecie, przedstawią przewodniczącemu komisji klasyfikacyjnej do dnia 1 lutego 1931 r. wykaz pozostających w ich zarządzie gruntów państwowych z wyszczególnieniem ich obszaru według poszczególnych gmin, przyczem osobno powinny być wykazane grunty państwowe, pozostające w bezpośrednim zarządzie państwowym, osobno zaś grunty wydzierżawione — z podaniem nazwisk dzierżawców.

Wszelkie zmiany, mogące mieć wpływ na wymiar podatku, jakie co do gruntów państwowych zajdą po 1 lutego 1931 r., powinny odnośne urzędy względnie instytucje państwowe podawać przewodniczącemu komisji klasyfikacyjnej do wiadomości przed dniem 1 stycznia każdego roku. W razie niedotrzymania tego terminu wymiar podatku komunalnego dokonany zostanie według stanu wykazów gruntów państwowych z przed dnia 1 stycznia.

§ 6. O dniu posiedzenia komisji członkowie jej powinni być powiadomieni pisemnie przez przewodniczącego przynajmniej na trzy dni przed posiedzeniem;. do zawiadomienia powinien być dołączony porządek dzienny posiedzenia.

§ 7. Dla prawomocności uchwał komisji konieczna jest obecność oprócz przewodniczącego, dwóch członków komisji, a to jednego delegata urzędów względnie instytucyj państwowych, zarządzających oddzielnemi jednostkami gruntów państwowych w powiecie albo delegata urzędu skarbowego i jednego członka sejmiku. Uchwały komisji zapadają większością głosów, w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

§ 8. Przeciw uchwale większości komisji pozostali jej członkowie mogą w ciągu dni 14 od dnia powzięcia uchwały wnieść sprzeciw do wojewody, który go rozstrzyga przy współudziale z głosem stanowczym wydziału wojewódzkiego, przyczem art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) ma odpowiednie zastosowanie.

§ 9. Za udział w posiedzeniach należą się członkom powiatowej komisji klasyfikacyjnej diety i zwrot kosztów podróży, obliczane według przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz U. R. P. Nr. 92, poz. 826), przyczem dla członków sejmiku, biorących udział w tych posiedzeniach, oblicza się powyższe należności tak, jak dla funkcjonarjuszów państwowych w VII grupie uposażenia.

§ 10. Diety i koszty podróży członków powiatowej komisji klasyfikacyjnej pokrywa powiatowy związek komunalny, który również obowiązany jest dostarczyć komisji koniecznej dla jej urzędowania pomocy technicznej; wypłacone z tego tytułu sumy może następnie wydział powiatowy częściowo rozłożyć na poszczególne gminy w stosunku do sum samoistnego komunalnego podatku od gruntów państwowych, przypadających powiatowemu związkowi komunalnemu i poszczególnym gminom.

§ 11. Powiatowy związek komunalny oraz poszczególne gminy po wymiarze samoistnego podatku od gruntów państwowych, położonych na ich obszarze, rozkładają należność podatkową wraz ze stosunkową częścią specjalnego dodatku progresywnego pomiędzy poszczególne władze względnie instytucje państwowe, w których odrębnym zarządzie znajdują się obszary gruntów państwowych.

§ 12. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosują się odpowiednio również do gruntów państwowych w b. zaborze rosyjskim, położonych na obszarze gmin miejskich, a odpowiadających gruntom, wskazanym w art. 272 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (T. V Zb. Pr. z 1903 r. wyd. 2), z tem, że w gminach miejskich, wydzielonych z powiatowego związku komunalnego, w których jest starosta grodzki, tenże starosta przewodniczy komisji, nadto zaś w gminach miejskich, wydzielonych z powiatowego związku komunalnego, w miejsce dwóch członków sejmiku wchodzi do komisji klasyfikacyjnej dwóch członków rady miejskiej, przez tę radę wybranych; koszty urzędowania komisji w interesie takiej gminy miejskiej pokrywa gmina ze swoich funduszów.

§ 13. Początkowe dwa ustępy § 2 i pierwszy ustęp § 3 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), zmienionego częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 131, poz. 939), skreśla się.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1931 roku.

Poz. 39. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 20 stycznia 1931 r. o uchyleniu rozporządzenia w przedmiocie sprawdzania i zatwierdzania operatów pomiarowych w pracach, związanych z przebudową ustroju rolnego.

Poz. 40. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 22 stycznia 1931 r. o zawieszeniu cła wywozowego od mizdry oraz odpadków i skrawków skór surowych wszelkich.

z 31 stycznia Nr. 8 Rok 1931

Poz. 41. Konwencja zawarta między Austrją, Włochami, Polską, Rumunją, Królestwem Serbów, Chorwatów i Słoweńców i Czechosłowacją, dotycząca uregulowania różnych kategoryj emerytur, które nie zostały uregulowane przez konwencję rzymską z dnia 6 kwietnia 1922 r., podpisana w Wiedniu 30 listopada 1923 r. (Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 19 grudnia 1928 r. — Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 3, poz. 27).

Poz. 42. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 stycznia 1931 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego konwencji, zawartej między Austrją, Włochami, Polską, Rumunją, Królestwem Serbów, Chorwatów i Słoweńców i Czechosłowacją, dotyczącej uregulowania różnych kategoryj emerytur, które nie zostały uregulowane przez konwencję rzymską z dnia 6 kwietnia 1922 r., podpisanej w Wiedniu dn. 30 listopada 1923 r.

Poz. 43. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 15 stycznia 1931 r. o ustaleniu siedzib i właściwości terytorjalnej powiatowych urzędów ziemskich.

Na podstawie art. 21 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o zakresie działania Ministra Reform Rolnych i organizacji urzędów i komisyj ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 706) zarządzam co następuje:

§ 1. Siedziby powiatowych urzędów ziemskich i ich właściwość terytorjalną ustala się jak następuje:

Siedziba powiatowego urzędu ziemskiego	Powiaty objęte obszarem właściwości pow. urzędu ziemskiego
Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Białymstoku	
Augustów	augustowski
Białystok	białostocki
Bielsk Podlaski	bielski
Grajewo	szczuczyński
Kolno	kolneński
Łomża	łomżyński
Ostrołęka	ostrołęcki
Ostrów Mazowiecka	ostrowski
Sokółka	sokólski
Suwałki	suwalski
Wysokie-Mazowieckie	wysoko-mazowiecki

Siedziba powiatowego urzędu ziemskiego	Powiaty objęte obszarem właściwości pow. urzędu ziemskiego
Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Brześciu n/B.	
Brześć n/Bugiem	brzeski
Drohiczyn	drohicki
Kamień-Koszyrski	koszyrski
Kobryń	kobryński
Kosów Poleski	kosowski
Łuniniec	łuniniecki
Stolin	stoliński
Pińsk	piński
Prużany	prużański
Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Grodnie	
Baranowicze	baranowicki
Grodno	grodzieński
Lida	lidzki
Nieśwież	nieświeski
Nowogródek	nowogródzki
Słonim	słonimski
Stołpce	stołpecki
Szczuczyn Lidzki	szczuczyński
Wołkowysk	wołkowyski
Wołożyn	wołożyński
Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Grudziądzu.	
Brodnica	brodnicki
	działdowski
	lubawski
Chojnice	chojnicki
	sępoliński
	tucholski
Grudziądz	gniewski
	grudziądzki
	świecki
Tczew	kościerski
	starogardzki
	tczewski
Toruń	chełmiński
	toruński
	wąbrzeski
Wejherowo	kartuski
	morski
Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Katowicach	
Cieszyn	bielski
	cieszyński
Mikołów	katowicki
	pszczyński
	rybnicki
Tarnowskie Góry	lubliniecki
	świętochłowicki
	tarnogórski
Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Kielcach	
Busko	stopnicki
Częstochowa	częstochowski

Siedziba powiatowego urzędu ziemskiego	Powiaty objęte obszarem właściwości pow. urzędu ziemskiego
Jędrzejów	jędrzejowski
Kielce	kielecki
Końskie	konecki
Kozienice	kozienicki
Miechów	miechowski
Olkusz	olkuski
Opatów	opatowski
Opoczno	opoczyński
Pińczów	pińczowski
Radom	radomski
Sandomierz	sandomierski
Wierzbnik	iłżecki
Włoszczowa	włoszczowski
Zawiercie	będziński
	zawierciański

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Krakowie

Jasło	gorlicki
	jasielski
Kraków	bocheński
	chrzanowski
	krakowski
	wielicki
Nowy-Sącz	grybowski
	limanowski
	nowosądecki
	nowotarski
Tarnów	brzeski
	dąbrowski
	mielecki
	pilzneński
	ropczycki
	tarnowski
Wadowice	bialski
	makowski
	myślenicki
	oświęcimski
	wadowicki
	żywiecki

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Lublinie

Biała Podlaska	bialski
Biłgoraj	biłgorajski
Chełm	chełmski
Garwolin	garwoliński
Hrubieszów	hrubieszowski
Janów Lubelski	janowski
Janów Podlaski	konstantynowski
Krasnystaw	krasnostawski
Lublin	lubelski
Lubartów	lubartowski
Łuków	łukowski
Puławy	puławski
Radzyń	radzyński
Siedlce	siedlecki
Sokołów	sokołowski
Tomaszów	tomaszowski
Węgrów	węgrowski

Siedziba powiatowego urzędu ziemskiego	Powiaty objęte obszarem właściwości pow. urzędu ziemskiego
Włodawa	włodawski
Zamość	zamojski

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego we Lwowie

Jarosław	jarosławski
	łańcucki
	przeworski
Lwów	bobrecki
	gródecki
	jaworowski
	lwowski
	żółkiewski
Przemyśl	dobromilski
	mościcki
	przemyski
Rawa Ruska	lubaczowski
	rawski
	sokalski
Rzeszów	kolbuszowski
	rzeszowski
	strzyżowski
Sanok	brzozowski
	liski
	sanocki
	krośnieński
Sambor	drohobycki
	rudecki
	samborski
	starosamborski
Tarnobrzeg	niżański
	tarnobrzeski

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Łucku

Dubno	dubieński
Horochów	horochowski
Kostopol	kostopolski
Kowel	kowelski
Krzemieniec	krzemieniecki
Luboml	lubomelski
Łuck	łucki
Równe	równieński
Sarny	sarneński
Włodzimierz	włodzimierski
Zdołbunów	zdołbunowski

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Piotrkowie

Kalisz	kaliski
Koło	kolski
	turecki
Konin	koniński
	słupecki
Łask	łaski
Łódź	łódzki
	brzeziński
	łęczycki
Piotrków	piotrkowski

Siedziba powiatowego urzędu ziemskiego	Powiaty objęte obszarem właściwości pow urzędu ziemskiego
Radomsko	radomszczański
Sieradz	sieradzki
Wieluń	wieluński

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Poznaniu

Bydgoszcz	bydgoski
	inowrocławski
	mogileński
	szubiński
	strzeliński
	wyrzyski
	żniński
Gniezno	gnieźnieński
	średzki
	wrzesiński
Jarocin	jarociński
	koźmiński
	krotoszyński
	pleszewski
Leszno	gostyński
	kościański
	leszczyński
	rawicki
	śmigielski
	śremski
	wolsztyński
Ostrów Wielkopolski	kępiński
	odolanowski
	ostrowski
	ostrzeszowski
Poznań	grodziski
	międzychodzki
	nowotomyski
	poznański
	szamotulski
Wągrowiec	chodzieski
	czarnkowski
	obornicki
	wągrowiecki

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Stanisławowie

Kołomyja	horodeński
	kołomyjski
	kosowski
	śniatyński
Stanisławów	bohorodczański
	kałuski
	nadwórniański
	rohatyński
	stanisławowski
	tłumacki
Stryj	doliński
	skolski
	stryjski
	turczański
	żydaczowski

Siedziba powiatowego urzędu ziemskiego	Powiaty objęte obszarem właściwości pow. urzędu ziemskiego

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Tarnopolu

Borszczów	borszczowski
	zaleszczycki
Brzeżany	brzeżański
	podhajecki
	przemyślański
Czortków	buczacki
	czortkowski
	husiatyński
Kamionka Strumiłowa	kamionecki
	radziechowski
Tarnopol	skałacki
	tarnopolski
	trembowelski
	zbaraski
Złoczów	brodzki
	zborowski
	złoczowski

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Warszawie

Ciechanów	ciechanowski
Grójec	grójecki
Kutno	kutnowski
	gostyniński
Lipno	lipnowski
Łowicz	łowicki
	sochaczewski
Maków Mazowiecki	makowski
Mińsk Mazowiecki	miński
Mława	mławski
Płock	płocki
Przasnysz	przasnyski
Pułtusk	pułtuski
Rawa Mazowiecka	rawski
Rypin	rypiński
Sierpc	sierpecki
	płoński
Skierniewice	skierniewicki
	błoński
Warszawa	warszawski
	radzymiński
Włocławek	włocławski
	nieszawski

Na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego w Wilnie

Brasław	brasławski
Głębokie	dziśnieński
Mołodeczno	mołodecki
Oszmiana	oszmiański
Postawy	postawski
Święciany	święciański
Wilno	wileńsko trocki
Wilejka	wilejski

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiotach, uregulowanych tem rozporządzeniem.

Poz. 44. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 stycznia 1931 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma).

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) i § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencyj Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma) (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 439) przedłuża się na dalsze 6 miesięcy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

z 31 stycznia Nr. 9 Rok 1931

Poz. 45. Ustawa z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym *).

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Art. 1. (1) Wyrób w kraju, przywóz z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska oraz wywóz z kraju.

a) zapałek wszelkiego rodzaju,
b) pręcików z drzewa, używanych na zapałki,
c) taśmy drzewnej, używanej na pudełka do zapałek,
d) gotowych pudełek do zapałek i
e) zapalniczek oraz ich części zamiennych, z wyjątkiem:
1) zapalniczek elektrycznych, umocowanych we wszelkiego rodzaju środkach lokomocji, oraz
2) zapalniczek, wyrobionych ze złota i srebra i zaopatrzonych cechą urzędu probierczego,

jest wyłącznym przywilejem Skarbu Państwa (monopolem) i stanowi przedmiot monopolu zapałczanego.

(2) Uprawnienia, przewidziane w ustępie poprzednim, wykonywać będzie Państwowy Monopol Zapałczany, posiadający odrębną osobowość prawną.

(3) Naczelny Zarząd Państwowego Monopolu Zapałczanego sprawuje Minister Skarbu.

(4) Minister Skarbu określa, jakie przedmioty należy uważać za przedmioty, wyszczególnione w ustępie pierwszym.

Art. 17. W razie wydzierżawienia monopolu zapałczanego upoważnia się Ministra Skarbu do zapewnienia dzierżawcy na czas trwania umowy:

1) że zapalniczki i ich części zamienne, objęte monopolem zapałczanym, oraz w wyjątkowych wypadkach zapałki, sprowadzane przez dzierżawcę z zagranicy na potrzeby monopolu, będą wolne od cła;

2) że dzierżawcy służyć będzie prawo wywozu przedmiotów, objętych monopolem (art. 1 ust. 1), ze zwolnieniem od jakichkolwiek opłat i ceł, z wyjątkiem opłat statystycznych, oraz prawo swobodnego przekazywania walut i dewiz;

3) że w razie wprowadzenia nowych zakazów przywozu na surowce, półfabrykaty, narzędzia i maszyny, potrzebne do wyrobu zapałek, będą udzielane dzierżawcy zezwolenia na przywóz kontyngentów, niezbędnych dla produkcji;

4) że dla maszyn zapałczanych nie będą wprowadzane specjalne pozycje taryfy celnej i że do maszyn sprowadzanych przez dzierżawcę a służących do eksploatacji Państwowego Monopolu Zapałczanego, będą stosowane takie same ulgi celne, jakie zostaną przyznane któremukolwiek innemu przemysłowi polskiemu na przedmioty, podpadające pod odnośne pozycje taryfy celnej;

5) że przedmioty, objęte monopolem zapałczanym, nie będą obciążone żadnemi akcyzami lub innemi podatkami pośredniemi poza opłatami, przewidzianemi w niniejszej ustawie;

6) że na przemysł zapałczany nie będą nakładane ustawami lub rozporządzeniami z zakresu prawodawstwa administracyjnego, przemysłowego, społecznego i ubezpieczeń społecznych, obowiązki lub ograniczenia bardziej obciążające, niż przewidują lub będą przewidywać odpowiednie przepisy dla innych gałęzi przemysłu chemicznego.

Art. 18. W razie wydzierżawienia monopolu zapałczanego zwalnia się:

1) umowę o dzierżawę Państwowego Monopolu Zapałczanego oraz pisma, stwierdzające tytuły przejścia własności objektów, wymienionych w art. 16, z wyjątkiem wypadków przeniesienia własności przez dzierżawcę na osoby trzecie — od opłat stemplowych i komunalnych;

2) pozostały przy likwidacji stosunku dzierżawnego majątek likwidacyjny i ewentualne dochody, osiągnięte z tytułu tej likwidacji — od wszelkich podatków państwowych i komunalnych,

3) reklamy, umieszczone na opakowaniu zapałek — od wszelkich podatków i opłat państwowych i komunalnych.

Art. 19 (1) W razie wydzierżawienia monopolu zapałczanego podatki bezpośrednie,

*) W wyjątkach.

przypadające od dzierżawcy w związku z oddaną mu w dzierżawę eksploatacją monopolu zapałczanego, będą pobierane w formie ryczałtu według następujących zasad:

1) ryczałt podatkowy obejmuje państwowe podatki: przemysłowy oraz dochodowy wraz z dodatkami komunalnemi do tych podatków oraz samoistne daniny komunalne, obliczane na podstawie tych podatków,

2) ryczałt ten obejmować będzie także i te państwowe i komunalne podatki bezpośrednie, które będą w przyszłości wprowadzone wzamian, dla uzupełnienia lub obok podatku przemysłowego lub dochodowego, jak również i podatek od majątku, gdyby podatek taki miał być w przyszłości pobierany,

3) ryczałt powyższy nie może być niższy niż 84 zł. za każdy miljon sztuk zapałek, sprzedanych na potrzeby rynku krajowego, i będzie wpłacany przez dzierżawcę do Skarbu Państwa równocześnie z czynszem dzierżawnym,

4) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych określa podstawy rozdziału powyższego ryczałtu między Skarb Państwa i związki komunalne.

(2) W związku z postanowieniami artykułu niniejszego dzierżawca nie będzie obowiązany do okazywania, względnie przesyłania władzom skarbowym ksiąg handlowych lub wyciągów z tych ksiąg.

Art. 24. (1) Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu, zaś co do art. 18 i 19 Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Poz. 46 Ustawa z dnia 26 stycznia 1931 r. o zaciągnięciu $6^1/_2$%-wej pożyczki zagranicznej,

---

Poz. 47. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1931 r. w sprawie zmian organizacji komisyj szacunkowych do spraw podatku przemysłowego i dochodowego w okręgu województwa śląskiego.

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) i art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) zarządzam co następuje:

§ 1. Istniejące dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Rybniku komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okrąg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Rybniku z siedzibą w Rybniku, drugą w składzie 10 członków i 10 zastępców na okrąg urzędu skarbowegp podatków i opłat skarbowych, w Wodzisławiu z siedzibą w Wodzisławiu.

§ 2. Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych, w Rybniku komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okrąg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Rybniku z siedzibą w Rybniku, drugą w składzie 8 członków i 8 zastępców na okrąg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Wodzisławiu z siedzibą w Wodzisławiu.

§ 3. Istniejące dotychczas komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okrąg I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie, drugą w składzie 10 członków i 10 zastępców na okrąg II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie — obie z siedzibą w Królewskiej Hucie.

§ 4. Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okrąg I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie, drugą w składzie 10 członków i 10 zastępców na okrąg II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie — obie z siedzibą w Królewskiej Hucie.

§ 5. Istniejące dotychczas komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego w Katowicach znosi się i równocześnie tworzy się trzy nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego, każda w składzie 12-tu członków i 12 zastępców, a mianowicie: jedną na okrąg I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach, drugą na okrąg II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach i trzecią na okrąg III urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach — wszystkie z siedzibą w Katowicach.

§ 6. Istniejące dotychczas komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego w Katowicach znosi się i równocześnie tworzy się trzy nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego każda w składzie 12 tu członków i 12 zastępców, a mianowice: jedną na okrąg I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach, drugą na okrąg II

urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach i trzecią na okrąg III urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach — wszystkie z siedzibą w Katowicach.

§ 7. Istniejące dotychczas komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Bielsku znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okrąg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na miasto Bielsko i drugą w składzie 10 członków i 10 zastępców na okrąg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat bielski — obie z siedzibą w Bielsku.

§ 8. Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Bielsku komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego każda w składzie 10 członków i 10 zastępców, a mianowicie: jedną na okrąg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na miasto Bielsko, drugą na okrąg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat Bielski — obie z siedzibą w Bielsku.

§ 9. Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Pszczynie komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego, każda w składzie 12 członków i 12 zastępców, a mianowicie: jedną komisję — na okrąg sądu grodzkiego w Mikołowie oraz część okręgu sądu grodzkiego w Mysłowicach, położoną w powiecie pszczyńskim, drugą na okrąg sądu grodzkiego w Pszczynie oraz część okręgu sądu grodzkiego w Żorach, położoną w powiecie pszczyńskim — obie z siedzibą przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Pszczynie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 48. Oświadczenie rządowe z dnia 16 października 1930 r. w sprawie przystąpienia Towarzystwa Italo-Radio do międzynarodowej konwencji telegraficznej podpisanej w Petersburgu dnia 10/22 lipca 1875 r.

Poz. 49. Oświadczenie rządowe z dnia 10 stycznia 1931 r. w sprawie przystąpienia Chin i Wolnego Państwa Irlandji do międzynarodowego protokółu dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących, lub podobnych, oraz środków bakterjologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r.

Poz. 50. Oświadczenie rządowe z dnia 10 stycznia 1931 r. w sprawie złożenia przez Finlandję, Rumunję i Hiszpanję dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowego protokółu, dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych, oraz środków bakterjologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 2 stycznia Nr. 1 Rok 1931

z 3 stycznia Nr. 2 Rok 1931

Poz. 1. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 2. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 3. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 4. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 5 stycznia Nr. 3 Rok 1931

Poz. 5. Zarządzenie Wojewody Pomorskiego w sprawie uprawiania przemysłu okrężnego w Nowem.

z 7 stycznia Nr. 4 Rok 1931

z 8 stycznia Nr. 5 Rok 1931

z 9 stycznia Nr. 6 Rok 1931

z 10 stycznia Nr. 7 Rok 1931

z 12 stycznia Nr. 8 Rok 1931

z 13 stycznia Nr. 9 Rok 1931

Poz. 6. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 15 grudnia 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1930 r. o Państwowej Odznace Sportowej [1]).

Na podstawie §§ 5 i 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1930 r. o Państwo-

---

[1]) W wyjątkach.

wej Odznace Sportowej (Monitor Polski Nr. 169, poz. 255) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Okresowe próby sprawności fizycznej organizują:

a) przewodniczący powiatowych (stołecznego, miejskich) komitetów wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego — dla obywateli polskich, zamieszkałych w obrębie odnośnego powiatu (miasta);

b) dowódcy pułków i równorzędni — zasadniczo dla osób pełniących czynną służbę wojskową;

c) dyrektorowie (przełożone): Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego, studjów wychowania fizycznego przy uniwersytetach, państwowych szkół średnich ogólno-kształcących, seminarjów nauczycielskich, szkół zawodowych i prywatnych zakładów naukowych o typie powyższym, a posiadających prawa szkół państwowych, dla słuchaczy (słuchaczek), uczniów i uczenic;

d) przewodniczący związków i stowarzyszeń sportowych oraz wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, upoważnionych przez Dyrektora Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego,—zasadniczo dla swoich członków.

Szczegółowe postanowienia, odnoszące się do trybu udzielania upoważnień, o których mowa w punkcie d), wyda Dyrektor Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego w osobnym regulaminie Państwowej Odznaki Sportowej.

§ 4.

Do obowiązków organizującego próbę należy:

a) ogłoszenie conajmniej na 14 dni naprzód miejsca i terminu próby, ostatecznego terminu zgłoszeń i rodzajów prób, które będą przeprowadzone;

b) przyjmowanie i odrzucanie zgłoszeń;

c) powołanie komisji próby (§ 6);

d) przygotowanie materjałowych i terenowych warunków, potrzebnych do przeprowadzenia próby.

Szczegółowe postanowienia, odnoszące się do sposobu zgłaszania się do próby, wyda Dyrektor Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego w osobnym regulaminie Państwowej Odznaki Sportowej.

§ 5.

Organizujący próbę odrzuca zgłoszenia osób, nieodpowiadających warunkom, określonym w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1930 r. o Państwowej Odznace Sportowej, oraz osób, wymienionych w § 7 tegoż rozporządzenia Rady Ministrów, a o odrzuceniu zgłoszenia powiadamia zgłaszającego się.

Od decyzji odmownej osób, wymienionych w § 1 pkt. b) i c), oraz przewodniczącego Stołecznego Komitetu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego niema odwołania.

Od decyzyj odmownych innych osób, organizujących próby, przysługuje zgłaszającemu się prawo odwołania się w ciągu dni siedmiu od dnia otrzymania zawiadomienia o decyzji odmownej:

a) do powiatowego (miejskiego) komitetu wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, jeśli zgłoszenie odrzuciła jedna z osób, wymienionych w § 1 pkt. d) niniejszego rozporządzenia;

b) do wojewódzkiego komitetu wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego—w drodze przez powiatowy (miejski) komitet, jeśli zgłoszenie odrzuciła jedna z osób, wymienionych w § 1 pkt. a) niniejszego rozporządzenia.

Decyzja odwoławcza jest ostateczna.

§ 23.

Ogólny nadzór nad wykonywaniem rozporządzeń o Państwowej Odznace Sportowej sprawuje Dyrektor Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego. Do niego też należy prowadzenie ogólnej ewidencji Państwowej Odznaki Sportowej.

§ 24.

Po raz pierwszy będą nadawane odznaki na okres dwuletni, liczący się od 1 stycznia 1931 r.

§ 25.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [1]).

z 14 stycznia Nr. 10 Rok 1931

Poz. 7. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 18 grudnia 1930 r. o uchyleniu obowiązujących rozporządzeń w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających zagranicą.

Poz. 8. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Szwajcarji.

Poz. 9. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Austrji.

---

[1]) Zamieszczonego w Nr. 9 Monitora Polskiego regulaminu P. O. S. oraz dalszych załączników nie przedrukowano.

Poz. 10. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Królestwa Włoskiego.

Poz. 11. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Belgji i Wielkiego Księstwa Luksemburskiego.

Poz. 12. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Danji.

Poz. 13. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Finlandji.

Poz. 14. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Jugosławji.

Poz. 15. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Węgier.

Poz. 16. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Holandji.

Poz. 17. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Szwecji.

Poz. 18. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Bułgarji.

Poz. 19. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wydawania kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorjum Norwegji.

z 15 stycznia Nr. 11 Rok 1931

Poz. 20. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 20 grudnia 1930 r. o emisji serji III premjowej pożyczki dolarowej.

z 16 stycznia Nr. 12 Rok. 1931

Poz. 21. Postanowienie Ministra Przemysłu i Handlu, w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu z dnia 13 stycznia 1931 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „Kopalnia Nafty Ropienka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością".

z 17 stycznia Nr. 13 Rok 1931

Poz. 22. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalającej warunki pracy i płacy straży leśnej na obszarze województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

z 19 stycznia Nr. 14 Rok 1931

Poz. 23. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 stycznia 1931 r. w sprawie mianowania radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej w Sosnowcu.

Poz. 24. Wykaz długów Państwa i przez Państwo przyjętych gwarancyj finansowych na dzień 1 stycznia 1931 r.

z 20 stycznia Nr. 15 Rok 1931

Poz. 25. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o rozwiązaniu rady gminnej gminy Granowo w powiecie chojnickim, województwie pomorskiem.

Poz. 26. Zarządzenie w sprawie terytorjalnych ograniczeń w wykonywaniu przemysłu okrężnego w województwie poznańskiem.

Poz. 27. Lista księgowych zaprzysiężonych przy Izbie Przemysłowo-Handlowej w Wilnie.

z 21 stycznia Nr. 16 Rok 1931

Poz. 28. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o wywłaszczeniu nieruchomości pod budowę stacji kolejowej Janów-Śląski.

z 22 stycznia Nr. 17 Rok 1931

Poz. 29. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 5 stycznia 1931 r. o doręczaniu przez pocztę pism urzędowych i wezwań, wysyłanych w postępowaniu administracyjnem.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584) i art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Poczt i Telegrafów (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 26), zarządzam, co następuje:

§ 1. Wezwania i inne pisma urzędowe, które w myśl art. 23 rozporządzenia Prezydenta

Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) są wysyłane w postępowaniu administracyjnem przez władze i urzędy administracji państwowej i samorządu terytorjalnego, mogą być doręczane także przez urzędy i agencje pocztowe.

§ 2. Władze i urzędy administracji państwowej oraz samorządu terytorjalnego wysyłają wezwania i pisma, o których mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia w kopertach przez siebie sporządzonych, ze złączonem z niemi zwrotnem potwierdzeniem doręczenia (odbioru). Na stronie adresowej koperty winien być umieszczony napis: „Postępowanie administracyjne".

§ 3. Wezwania i pisma w postępowaniu administracyjnem mają być nadawane jako przesyłki polecone zapomocą pocztowych książek nadawczych do rąk urzędnika pocztowego.

§ 4. Wezwania i pisma, o których mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia, wysyłane w postępowaniu administracyjnem do adresatów, zamieszkałych w miejscowości, w której władze i urzędy, nadające te przesyłki, mają swoje siedziby, podlegają całkowitej opłacie taryfowej, wysyłane zaś przez władze i urzędy państwowe do adresatów, zamieszkałych w miejscowościach poza siedzibą danej władzy lub urzędu, są wolne od opłaty pocztowej.

Wezwania i pisma władz i urzędów samorządu terytorjalnego, jeśli one dotyczą spraw, wykonywanych przez te władze i urzędy w poruczonym zakresie działania i są wysyłane w postępowaniu administracyjnem do adresatów, zamieszkałych w miejscowościach poza siedzibą danej władzy lub urzędu, podlegają opłacie taryfowej za polecenie i za zwrotne potwierdzenie doręczenia (odbioru).

§ 5. Doręczanie przez urzędy i agencje pocztowe wezwań i pism, o których mowa w poprzednich §§, uskutecznia się wyłącznie w miejscowym okręgu doręczeń i w okręgu listonosza wiejskiego.

Pisma i wezwania adresowane do miejscowości, znajdującej się w zamiejscowym okręgu pocztowym, lub do których listonosz wiejski nie dochodzi, będą zwracane władzy (urzędowi), wysyłającej (cemu), z podaniem przyczyny niedoręczenia.

§ 6. Pisma, wymienione w § 1 tego rozporządzenia należy doręczać zasadniczo adresatowi, a gdy to okaże się niemożliwem z powodu chwilowej nieobecności adresata—można je doręczyć dorosłemu domownikowi, zarządcy nieruchomości lub przedsiębiorstwa adresata, rządcy, lub dozorcy domu, a w ostateczności temu z sąsiadów adresata, który zobowiąże się do oddania mu pisma.

§ 7. Adresat obowiązany jest pokwitować odbiór pisma własnoręcznie, umieszczając datę oraz swój podpis tak na pocztowym dowodzie odbioru (karcie doręczeń), jak i na zwrotnem potwierdzeniu doręczenia (odbioru). W razie chwilowej nieobecności adresata — osoba, podejmująca za niego pismo, obowiązana jest pokwitować odbiór pisma na pocztowym dowodzie odbioru i na zwrotnem potwierdzeniu doręczenia (odbioru) w sposób następujący:

„za chwilowo nieobecnego N. N. (imię i nazwisko adresata) dla oddania odebrałem dnia . . . roku . . . . B! B.", czytelny podpis odbierającego, wskazanie jego charakteru lub stosunku do adresata, wedle wskazówek, podanych w § 6.

§ 8. Zwrotne potwierdzenie doręczenia (odbioru) na pisma, doręczone według przepisów § 6, odsyła urząd pocztowy (agencja) pod adresem urzędu pocztowego (agencji), w którym pismo nadano, celem doręczenia władzy wysyłającej za pokwitowaniem odbioru.

§ 9. Jeżeli adresat odmówił przyjęcia wezwania lub pisma, wówczas pismo z adnotacją o tem w odpowiedniej rubryce zwrotnego potwierdzenia doręczenia (odbioru), uczynioną przez doręczyciela i potwierdzoną jego podpisem, zwraca się władzy (urzędowi), wysyłającej za pokwitowaniem odbioru. W tym wypadku doręczenie uważa się za dokonane.

§ 10. Jeżeli pismo nie może być doręczone ani adresatowi z powodu jego chwilowej nieobecności, ani innym osobom, o których mowa w § 6, z powodu nieobecności tych ostatnich w miejscu lub w pobliżu miejsca doręczenia, albo z powodu ich odmowy przyjęcia pisma, wówczas pismo składa się w oddawczym urzędzie pocztowym (agencji) i wywiesza się o tem ogłoszenie: a) na drzwiach mieszkania adresata lub na drzwiach lokalu, w którym adresat pracuje, albo na bramie jego nieruchomości lub przedsiębiorstwa, a oprócz tego, b) w oddawczym urzędzie pocztowym (agencji).

Po dokonaniu tych czynności, pismo uważa się za prawnie doręczone.

Na zwrotnem potwierdzeniu doręczenia (odbioru) w ten sposób doręczonych pism, oznacza oddawczy urząd pocztowy (agencja) czas, miejsce i sposób doręczenia — poczem umieściwszy na niem odcisk datownika oraz podpis urzędnika — przesyła je niezwłocznie pod adresem nadawczego urzędu pocztowego (agencji), celem doręczenia władzy lub urzędowi wysyłającemu za pokwitowaniem odbioru.

Pismo zaś złożone w urzędzie pocztowym (agencji) pozostaje tam przez 30 dni, w ciągu których może adresat je podjąć. Po upływie tego terminu urząd pocztowy (agencja) zwraca pismo władzy (urzędowi) wysyłającej z adnotacją, że w powyższym terminie pisma nie podjęto.

§ 11. Pisma niedoręczalne, to znaczy w wypadkach, gdy adresat zmarł, wyjechał z danej miejscowości na stałe, lub na czas dłuższy, bliżej nieokreślony, albo jest w danej miejsco-

wości nieznany, zwraca się władzy (urzędowi) wysyłającej z dokładnem podaniem na odwrotnej stronie zwrotnego potwierdzenia doręczenia (odbioru) przyczyny niedoręczenia pisma, oraz uwag, ułatwiających odnalezienie adresata, gdyby uzyskanie potrzebnych do tego wiadomości w miejscu doręczenia było możliwe.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

z 23 stycznia Nr. 18 Rok 1931

Poz. 30. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 19 stycznia 1931 r.

z 24 stycznia Nr. 19 Rok 1931

Poz. 32. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 17 stycznia 1931 r. o utworzeniu niezależnego od nadleśnictw Zarządu Kolejek Leśnych okręgu Dyrekcji Lasów Państwowych w Radomiu.

Poz. 33. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 stycznia 1931 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

z 26 stycznia Nr. 20 Rok 1931

Poz. 34. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 2176/3/30 w sprawie świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych, a wystawianych przez urzędy celne państw traktatowych.

Poz. 35. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 2166/3/30 w sprawie wzoru świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych, a wystawianych przez urzędy celne francuskie.

z 27 stycznia Nr. 21 Rok 1931

Poz. 36. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1930 r. w sprawie wykazu dozwolonych specyfików farmaceutycznych.

Na podstawie § 6 i 10 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 406) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W obrocie mogą znajdować się wyłącznie te specyfiki farmaceutyczne, które zostały wymienione w załączonym do niniejszego zarządzenia wykazie. Specyfiki farmaceutyczne, wydrukowane w załączonym do niniejszego wykazie kursywą, mogą być wydawane z drogeryj (detalicznych składów materjałów aptecznych).

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą wykazy specyfików farmaceutycznych, ogłoszone w „Monitorze Polskim„ z dnia 11 lutego i 18 maja 1926 r. Nr. Nr. 33 i 111, poz. 86 i 320, oraz w „Monitorze Polskim" z dnia 6 lipca 1927 r. Nr. 151, poz. 397 i z dnia 10 września 1928 r. Nr. 208, poz. 477. *).

Poz, 37. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 stycznia 1931 r. w sprawie statutu organizacyjnego Urzędu Morskiego.

z 28 stycznia Nr. 22 Rok 1931

Poz. 38. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1927 r. oraz o zatwierdzeniu zmian w załączonym do niego statucie przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: „Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Tarnowie".

z 29 stycznia Nr. 23 Rok 1931

Poz. 39. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 2178/3/30 z dnia 9 stycznia 1931 r. w sprawie wzoru świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych, a wystawianych przez szwajcarskie urzędy celne.

Poz. 40. Okólnik Ministra Skarbu L. D. IV. 1711/3/30 z dnia 8 stycznia 1931 r. o tymczasowem stosowaniu zniżek konwencyjnych do niektórych towarów pochodzenia węgierskiego.

Poz. 41. Zarządzenie z dnia 20 stycznia 1931 r. w sprawie terytorjalnego ograniczenia w wykonywaniu przemysłu okrężnego w województwie poznańskiem.

z 30 stycznia Nr. 24 Rok 1931

Poz. 42. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1931/32 na terenie woj.: wołyńskiego i poleskiego.

---

*) Wykazu nie przedrukowano.

z 31 stycznia Nr. 25 Rok 1931

Poz. 43. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 44. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 45. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 46. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 47. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1931 r. o wartości jednego grama czystego złota.

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

DZIENNIK ROZKAZÓW MINISTERSTWA SPRAW WOJSKOWYCH

z 9 stycznia Nr 1. Rok 1931

3.

B. Og. Org. 7113.30 Org.

Wcielenie okręgowych urzędów wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego do dowództw okręgów Korpusów.

Zarządzam wcielenie okręgowych urzędów wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego bez zmiany nazwy i uprawnień do dowództw okręgów korpusów z dniem 1 stycznia 1931.

Jednocześnie zwiększam składy osobowe dowództw okręgów korpusów o składy osobowe okręgowych urzędów wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

z 30 grudnia Nr. 29 Rok 1930

233.

Nr. IV/2/8924/30 z dnia 1 grudnia 1930 r. w sprawie przewozu aresztantów pod konwojem Policji Państwowej.

Celem uregulowania przewozu aresztantów pod konwojem Policji Państwowej na P. K. P. Ministerstwo Komunikacji zarządza co następuje:

1) aresztantów i ich konwój należy przewozić w oddzielnych przedziałach klasy III pociągami pasażerskiemi, z wykluczeniem pociągów pośpiesznych i motorowych za okazaniem biletów, według ilości osób korzystających z przedziału.

2) Zamówienia przedziałów mają być zgłaszane przez Komendy Policji Państwowej u zawiadowcy stacji właściwej, na stacjach wyjścia pociągu na cztery godziny, na stacjach przejściowych na 24 godziny przed zamierzonym wyjazdem.

W danym razie zawiadowca stacji przejściowej ma zawiadomić bezzwłocznie stację wyjścia pociągu o zamówieniu przedziału, która zabezpieczy przedział we wskazanym pociągu i poleci właściwemu konduktorowi, aby, w razie potrzeby umieszczał w nim podróżnych, jadących jednak nie dalej niż do stacji, na której mają wsiadać aresztanci z konwojem.

3) Zarezerwowany przedział należy oznaczać odpowiednią nalepką i zanotować w raporcie z jazdy właściwego pociągu o zarezerwowaniu przedziału.

Z dniem ogłoszenia niniejszego tracą ważność wszelkie inne zarządzenia wydane w sprawie przewozu aresztantów pod konwojem Policji Państwowej.

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

1.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1930 r. o ustanowieniu składu Komisyj Kwalifikacyjnych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych na okres dwuletni 1931/1932.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. o komisjach (Dz. U. R. P. Nr, 6 poz. 50) ustanawiam na okres dwuletni 1931/1932 następujący skład komisyj kwalifikacyjnych, utworzonych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych zarządzeniami z dn. 17 i 23 marca 1925 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewnętrznych Nr. 1 poz. 228 i 229):

I-sza Komisja Kwalifikacyjna:

a) członkowie:

Podsekretarze Stanu Kazimierz Stamirowski i Władysław Korsak, Dyrektorzy Departamentów Władysław Weissbrod i Zygmunt Zabierzow-

ski oraz Naczelnik Wydziału w IV st. sł. Roman Hausner

b) Zastępcy członków:

Naczelnik Wydziału w IV st. sł. Henryk Kawecki, Naczelnicy Wydziałów w V st. sł. Stefan Seferowicz, Stefan Dobrowolski, Stefan Brzeziński, Dr. Kazimierz Windakiewicz, Dr. Juljusz Żymirski, Henryk Suchenek-Suchecki, Antoni Robaczewski, Władysław Czapiński, Marceli Porowski i Jerzy Adelstein, Inspektor ministerjalny w V st. sł. Seweryn Czerwiński, Inspektor ministerjalny w VI st. sł. Stefan Stosyk, Naczelnicy Wydziałów w VI st. sł. Stanisław Podwiński i Henryk Rozenberg oraz Radcy ministerjalni w VI st. sł. Dr. Józef Drążek-Drawicz, Juljan Suskl i Dr. Marcin Wyród-Przyborowski.

II-ga Komisja Kwalifikacyjna:

a) członkowie:

Naczelnik Wydziału w IV st. sł. Dr. Jan Adamski oraz Naczelnicy Wydziałów w V st. sł. Dr. Józef Kowalczewski, Dr. Henryk Palester, Dr. Franciszek Jarniński i Dr. Witold Przywieczerski.

b) zastępcy członków:

Naczelnik Wydziału w V st. sł. Dr. Marcin Kacprzak, Radca ministerjalny w V st. sł. Dr. Jakób Sęczyc oraz Radcy ministerjalni w VI st. sł. Dr. Henryk Przętakiewicz i Stanisław Wiszniewski.

c) członkowie nadzwyczajni — w myśl § 5 ustępu piątego powołanego rozporządzenia Rady Ministrów:

Radca ministerjalny Stanisław Wiśniewski— dla personelu rachunkowego oraz asesor w VII st. sł. Marja Sokalówna — dla personelu kancelaryjnego.

d) Członkowie nadzwyczajni — w myśl § a ustępu szóstego wymienionego rozporządzeni5 Rady Ministrów.

P. o. Naczelnego Dyrektora Państwowego Zakładu Higjeny Dr. Gustaw Szu!c — dla personelu tegoż Zakładu, Dyrektor Państwowego Zakładu badania żywności w Warszawie inż. Stanisław Żmigrod — dla personelu państwowych zakładów badania żywności i przedmiotów użytku, oraz Dyrektor Państwowego Szpitala dla chorych psychicznie w Tworkach Dr. Witold Łuniewski — dla personelu szpitali państwowych.

(—) Sławoj Składkowski
Minister.

2.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1931 r. o utworzeniu Wydziału śledczego przy Komendzie Powiatowej P. P. w Łomży województwa białostockiego.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 kwietnia 1930 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 254) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przy Komendzie Powiatowej Policji Państwowej w Łomży zostaje stworzony wydział śledczy.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 1 lutego 1931 roku.

(—) Sławoj Składkowski
Minister.

3.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1931 r. o ustanowieniu na okres dwuletni 1931/1932 list przewodniczących i komisarzy egzaminacyjnych w komisjach egzaminacyjnych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Na zasadzie rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 7.I.1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 48), z dnia 16 I.1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103) i z dnia 13.V.1925 r (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 424) ustanawiam na okres dwuletni 1931/1932 następujące listy przewodniczących i komisarzy egzaminacyjnych w komisjach egzaminacyjnych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych:

I. Komisje egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska administracyjne I kategorji

a) Lista przewodniczących:

Dyrektor Departamentu Władysław Weissbrod i Naczelnik Wydziału Roman Hausner.

b) Lista komisarzy egzaminacyjnych:

Naczelnicy Wydziałów: Stefan Seferowicz, Dr. Kazimierz Windakiewicz, Dr. Juljusz Żymirski, Władysław Czapiński, Stanisław Podwiński, oraz radcy ministerjalni: Jerzy Grzymała-Pokrzywnicki, Kazimierz Prökl, Aleksander Wojnar, Adam Kuncewicz, Dr. Józef Drążek - Drawicz, Jerzy Kowalczewski, Juljan Suski i Antoni Hujda.

II. Komisje egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska administracyjne II kategorji:

a) Lista przewodniczących:

Naczelnicy Wydziałów: Stefan Seferowicz, Dr. Juljusz Żymirski i Władysław Czapiński.

b) Lista komisarzy egzaminacyjnych:

Radcy ministerjalni: Dr. Andrzej Zawadzki, Kazimierz Prökl, Stefan Stosyk, Stanisław Bratkowski, Jerzy Libkind-Lubodziecki, Jerzy Kowal-

czewski, Dr. Bronisław Cetis, Juljan Suski, Antoni Hujda, Leonard Kowalewski, Jan Szumiel, Dr. Marcin Wyrod-Przyborowski, Stefan Jacuk, Bolesław Trzebski i Alojzy Zaremba.

III. Komisje egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska administracyjne III kategorji:

a) Lista przewodniczących:

Naczelnicy wydziałów: Stefan Seferowicz i Stanisław Podwiński.

b) Lista komisarzy egzaminacyjnych:

Naczelnik Wydziału Antoni Robaczewski, radcy ministerjalni: Dr. Andrzej Zawadzki, Stanisław Bratkowski, Jerzy Libkind-Lubodziecki, Dr. Bronisław Cetis, Antoni Hujda, Leonard Kowalewski, Jan Szumiel, Dr. Marcin Wyrod-Przyborowski, Stefan Jacuk, Bolesław Trzebski, Alojzy Zaremba, asesor VII st. sł. Marja Sokalówna, adjunkt kancelaryjny VII st. sł. Bolesław Bilski i adjunkt kancelaryjny VIII st. sł. Stanisława Grabowska.

(—) Sławoj Składkowski
Minister.

VI.
Okólniki
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

4.

Okólnik Nr. 1

z dnia 2 stycznia 1931 r.

(OP. 17379/1) o uzupełnieniu i sprostowaniu wykazów stanu służby w związku z wymiarem zaopatrzeń emerytalnych, oraz pensyj wdowich i sierocych.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Na podstawie dotychczasowej praktyki przy wykonywaniu ustawy emerytalnej Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że przy przeniesieniach funkcjonarjuszów państwowych w stan spoczynku, względnie przy wymiarze pensyj wdowich i sierocych w wypadkach śmierci funkcjonarjusza w czynnej służbie, zdarzają się często znaczne opóźnienia w wymiarze zaopatrzeń emerytalnych, względnie pensyj wdowich i sierocych.

Opóźnienia te, dochodzące niejednokrotnie do kilku a nawet kilkunastu miesięcy, powodują interwencje ze strony osób interesowanych, które w wielu wypadkach dają wyraz mniemaniu, że władze rozmyślnie opóźniają przyznanie im należnego zaopatrzenia.

Należy stwierdzić, że opóźnienia w wymiarze zaopatrzenia emerytalnego, względnie pensyj wdowich i sierocych w przeważnej mierze są zawinione przedewszystkiem przez samych funkcjonarjuszów państwowych, którzy w czasie czynnej służby zaniedbali zebrania odpowiednich dowodów swej poprzedniej służby lub też nie dostarczyli we właściwym czasie swym władzom dowodów swej służby wojskowej, względnie cywilnej, pełnionej przed wstąpieniem do ostatnio odbywanej służby cywilnej lub wojskowej polskiej. Z powodu braku takich dowodów służby i skutkiem tego niemożności doliczenia do wysługi emerytalnej lat służby poprzedniej, uzasadniającej prawa emerytalne, wymiar zaopatrzenia nie może nastąpić do czasu zebrania i dostarczenia tych dowodów, często bowiem czas ostatnio pełnionej służby nie daje prawa do żądania zaopatrzenia (brak 10-ciu lat nieprzerwanej służby państwowej).

Wprawdzie w myśl art. 36 i 79 ustawy emerytalnej uposażenie emerytalne przyznaje się i oblicza na podstawie dat, zawartych w wykazie stanu służby, jednak wykazy stanu służby są często niewypełnione datami i przebiegiem służby poprzedniej, nadto zaś daty służby, spędzonej przed wstąpieniem do ostatnio pełnionej służby, są częstokroć wpisywane na podstawie ustnych zeznań funkcjonarjusza, bez przedłożenia dowodów, wobec czego dat tych nie można uznać za dostatecznie udowodnione.

Z chwilą śmierci danego funkcjonarjusza wdowa niejednokrotnie nie ma nawet możności wydostania odpowiednich dowodów celem przedłożenia ich władzom wymiarowym, gdyż często nawet nie wie, gdzie jej zmarły mąż dawniej pełnił służbę i w jakim charakterze.

Usunięcie powyższych niedomagań, leżące tak w interesie funkcjonarjuszów państwowych i ich rodzin, jak również w interesie władz, jest możliwe przedewszystkiem w drodze rewizji wykazów stanu służby i uzupełnienia aktów osobowych każdego funkcjonarjusza brakującemi dowodami z czasów poprzedniej służby, wpisanej do wykazu stanu służby, oraz przez *ścisłe stosowanie w praktyce zasady, że wpisywanie przebiegu służby do wykazu stanu służby może być dokonane wyłącznie na podstawie odpowiednich dowodów, tudzież, że w chwili dokonania wpisu winien być sporządzony niezwłocznie legalizowany odpis przedłożonego dowodu, wkońcu, że odpis ten musi bezwarunkowo być przechowywany łącznie z wykazem stanu służby.*

Co się tyczy wpisanych już do wykazu stanu służby dat poprzedniej służby, to w razie braku odpowiednich dowodów należy *wezwać niezwłocznie wszystkich funkcjonarjuszów państwowych do przedłożenia wiarogodnych dowodów do ściśle oznaczonego terminu z zagrożeniem, że w razie niezadośćuczynienia wezwaniu daty poprzedniej, nieudowodnionej służby zostaną wykreślone z wykazu stanu służby,* jako nieznajdujące uzasadnienia w dowodach, jakie winny być dostarczone przez interesowanego funkcjonarjusza.

Wydanie tego zarządzenia jest tem bardziej konieczne, że Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku z dnia 31 grudnia 1929 r. L. Rej. 4095/27 w sprawie Heleny Michalczykowej orzekł, co następuje:

„Co się tyczy nieuwzględnienia przez władzę pozwaną służby skarżącego w legjonach polskich a następnie, po ich rozwiązaniu — w przymusowej służbie w armji austrjackiej w czasie od 13 sierpnia 1916 r. do 1 listopada 1918 r., to wobec tego, że wzmiankowany okres służby stwierdzony jest wykazem służby ś. p. Józefa Michalczyka oraz kartoteką funkcjonarjuszy i urzędników policyjnych, pominięcie go przez władzę pozwaną stanowi niezgodność z faktycznym stanem sprawy, a tem samem spowodowało wadliwość postępowania, połączoną ze szkodą dla skarżącego".

Najwyższy Trybunał Administracyjny wychodzi zatem ze słusznego założenia, że wpisy w wykazie stanu służby mogą być dokonane jedynie na podstawie dokumentów, to też może się zdarzyć, że gdy wpisy do wykazu służby zostaną dokonane bez uzasadnienia dokumentami, to jednak władza będzie zmuszona, wobec stanowiska Najwyższego Trybunału Administracyjnego, zaliczyć do podstawy wymiaru zaopatrzeń nieudowodnione lata służby, które zostały wpisane jedynie na podstawie ustnych zeznań funkcjonarjusza, co miało miejsce w wypadku, który był przedmiotem orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Celem uniknięcia zwłoki w przyznawaniu i wymiarze emerytur, względnie pensyj wdowich i sierocych, spowodowanej z reguły brakiem dowodów odbytej poprzednio służby, względnie nieudokumentowanemi wpisami do wykazu stanu służby, oraz celem uniknięcia mogących powstać z tego powodu strat Skarbu Państwa, konieczne jest jak najrychlejsze przeprowadzenie uzupełnienia, względnie rewizji wpisów, dokonanych w wykazach stanu służby, jak również wykreślenia z wykazów służby tych wpisów, które nie są oparte na wiarogodnych dokumentach, wreszcie uzupełnienie wykazów odpisami dokumentów, na których oparto dokonane wpisy.

Powyższe podaje się do wiadomości i wykonania na podstawie pisma okólnego Ministerstwa Skarbu z dnia 17 grudnia 1930 r. L. D. I. 4400/5/30.

5.

Okólnik Nr. 2

z dnia 5 stycznia 1931 r.

(SG. 666/2) w sprawie przekazywania zysków komunalnych kas oszczędności związkom poręczającym na cele użyteczności publicznej.

Do

P. P. Wojewodów.

Jak wynika z posiadanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych informacyj, szereg komunalnych kas oszczędności przekazuje osiągane zyski częściowo, a nawet i całkowicie na potrzeby budżetowe swoich związków poręczających.

Tego rodzaju postępowanie jest sprzeczne z intencją obowiązujących w tej mierze przepisów, w myśl bowiem art. 13-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 roku o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 339)—osiągane przez komunalne kasy oszczędności zyski powinny być, po potrąceniu odpowiednich statutowo przewidzianych kwot na fundusz zasobowy, przeznaczane na cele użyteczności publicznej. Podstawę istnienia i gospodarki finansowej samej kasy, a zarazem gwarancję normalnego zasilenia funduszu zasobowego kasy stanowią m. in. jednak także i fundusze specjalne, służące na zabezpieczenie kasy przed ewentualnemi stratami z racji pewnych specjalnych operacyj. Bez odprowadzenia części nadwyżek na te fundusze nie można mówić o normalnych zyskach kasy, bo te właściwie powstają dopiero po odpowiedniem zasileniu funduszu zasobowego i tych funduszów specjalnych. Pominięcie zasilania tych ostatnich funduszów mogłoby zachwiać egzystencją kasy, uniemożliwić,—ewentualnie nawet zaraz w następującym roku, — odprowadzenie odpowiednich kwot na fundusz zasobowy, a także przeznaczenie ewent. nadwyżek zysków na cele użyteczności publicznej. Skoro więc fundusz zasobowy, który jest najważniejszym funduszem, zabezpieczającym wkłady oszczędnościowe, zostanie doprowadzony do odpowiedniej wysokości — winien być zkolei spełniony obowiązek odpowiedniego zasilenia funduszów specjalnych kasy, a dopiero następnie obowiązek nazewnątrz, t. j. przeznaczenie jej zysków na cele użyteczności publicznej.

Nie można absolutnie zaprzeczyć, że z punktu widzenia przyszłości i rozwoju kas, a tem samem z punktu widzenia dobrobytu społecznego — naczelne miejsce pomiędzy celami użyteczności publicznej zajmuje przedewszystkiem propaganda, zmierzająca do podniesienia kapitalizacji wewnętrznej. Kapitalizacja ta ma zasadnicze znaczenie dla zwiększenia produkcji wewnętrznej, zasilenia warsztatów pracy, zmniejszenia pauperyzacji, podniesienia samodzielno-

ści ekonomicznej czynników produkujących, a tem samem i ogólnej pomyślności warstw pracujących w państwie. Dlatego przeznaczenie odpowiednich sum z zysków komunalnych kas oszczędności na wzmożenie zmysłu i ruchu oszczędnościowego w społeczeństwie, a w szczególności między warstwami pracowniczemi, wśród młodzieży szkolnej, ludności wiejskiej i t. d. ma kapitalne znaczenie pod względem społecznym. Wzmożenie się pędu oszczędnościowego przyczyni się też niewątpliwie do stopniowego zwiększenia w przyszłości takich zysków kas, a tem samem umożliwi im jeszcze większe rozszerzenie akcji humanitarnej i jeszcze zasobniejsze zasilanie innych zkolei ważnych celów użyteczności publicznej.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu uważa za konieczne wezwać komunalne kasy oszczędności, aby większą uwagę zwróciły na przeznaczanie części swoich zysków na akcję upowszechnienia i rozwinięcia zmysłu oszczędności w warsztatach pracy gospodarczej, w związkach zawodowych, w szkołach i t. p., a to popierając ją bądź drogą przyznawania premij dla stale oszczędzających osób wśród pracowników i młodzieży, bądź też drogą odpowiednich wydawnictw i propagandy oszczędnościowej w odnośnych instytucjach.

Ponadto byłoby wskazanem, aby komunalne kasy oszczędności pewną część swoich zysków zużyły na dopłaty do zwaloryzowanych w myśl przepisów wkładów oszczędnościowych, zdeponowanych na rzecz sierot, inwalidów i t. p., jak to ma już miejsce w niektórych komunalnych kasach oszczędności.

Przez „inne cele", o których mowa w § 27 ym rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 424)—należy rozumieć wszystkie cele, jakie istnieją poza obowiązkowem zasileniem funduszu zasobowego i funduszów specjalnych. W żadnym jednak razie nie można rozumieć przez te cele przelewu funduszów kasy na zaspokojenie potrzeb budżetowych związku poręczającego.

Wprawdzie związki komunalne powoływane są z założenia swojego do wykonywania zadań także w zakresie użyteczności publicznej, wydatki jednak na te cele powinny być pokrywane przedewszystkiem z własnych dochodów związku, a w szczególności z dochodów z własnego majątku, z dochodów z danin komunalnych i t. p.; komunalne kasy oszczędności natomiast, posiadając charakter instytucyj humanitarno-społecznych i mając z tego tytułu m. in. obowiązek przeznaczania osiąganych zysków na cele użyteczności publicznej, powinny mieć przytem na względzie tylko te cele, które wychodzą poza zakres obowiązkowej i faktycznej działalności ich związków poręczających. Działalność humanitarna komunalnych kas oszczędności w stosunku do działalności społecznej związków komunalnych może mieć tylko charakter akcji dopełniającej, a nie akcji zastępczej. Rozumiając odwrotnie, doszłoby się do tego z gruntu fałszywego wniosku, że celem komunalnych kas oszczędności, operujących wkładami przeważnie niezamożnej ludności, jest obniżanie ciężaru danin komunalnych, płaconych przeważnie właśnie przez warstwy zamożniejsze. Z tych więc względów przeznaczenie zysków kas na potrzeby budżetowe związków poręczających jest wręcz niedopuszczalne, sprzeciwia się bowiem zasadniczym założeniom i racjom istnienia komunalnych kas oszczędności.

Stosownie do treści niniejszego wyjaśnienia — zechce Pan Wojewoda wezwać podległe organa do przestrzegania, by zyski osiągane przez komunalne kasy oszczędności, obracane były na cele właściwe i by w żadnym wypadku nie były przeznaczane na cele budżetowe związków poręczających.

6.

Okólnik Nr. 3

z dnia 5 stycznia 1931 r.

(SF. 3450/2) w sprawie dodatków filmowych „o tematach polskich".

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. woj. śląskiego).

Celem wzmożenia propagandy Polski zagranicą — powierzono Polskiej Agencji Telegraficznej misję zorganizowania wymiany polskich materjałów filmowych z materjałami zagranicznemi i na podstawie prawa wzajemności wyświetlania tych materjałów w kronice filmowej P. A. T. na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wzamian za wyświetlanie materjałów polskich na terenie zagranicznym.

Z powyższego swojego zadania Polska Agencja Telegraficzna wywiązywać się będzie w ten sposób, że w swojej kronice filmowej umieszczać będzie zagraniczne odcinki filmowe, nie przewyższające 1/3 metrażu całej kroniki.

Dla ułatwienia tego zadania P. A. T. uzupełniam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu p. 3 okólnika z dn. 25 czerwca 1929 r. Nr. 131 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 10, poz. 193) przez dodanie do tegoż punktu następującego zdania: „Narówni z dodatkami o temacie polskim, którym przysługują określone wyżej ulgi, traktować należy kronikę filmową P. A. T. również i w tych wypadkach, gdy P. A. T. w kronice tej podaje obok zdarzeń z życia polskiego — zagraniczne odcinki filmowe".

Powyższe uzupełnienie okólnika, podyktowane względami wyższej potrzeby państwowej, zechcą P. P. Wojewodowie podać do wiadomości zarządom gmin miejskich na obszarze podległych im województw—ewentualnie w drodze opublikowania w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym.

7.

Okólnik Nr. 4

z dnia 13 stycznia 1931 r.

(Z. I. 5/31) o uzupełnieniu okólnika w sprawie dezynfekcji i kontroli wody.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 102 L. Z I. 393/29 w sprawie dezynfekcji i kontroli wody zauważa się co następuje:

Wobec błędnej interpretacji niektórych punktów powyższego okólnika Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż:

ad punkt 2). Badanie wody dwa razy do roku należy przeprowadzać ze studzien publicznych, które należą do gminy (na ulicach lub placach) oraz z tych, które, będąc własnością prywatną, służą do celów publicznych i z tego względu nie mogą być zamknięte przez stronę prywatną.

Co do studzien prywatnych, to celem zapobieżenia przeciążeniu pracą Państwowego Zakładu Higjeny i jego filij oraz Państwowych Zakładów badania żywności, badania wody z nich należy rozłożyć na serje i na dłuższy okres czasu, pobierając w pierwszym rzędzie próby ze studzien podejrzanych, tudzież ze studzien służących do celów przemysłowo-żywnościowych.

ad punkt 6). Pobierać próbki wody winien funkcjonarjusz fachowy (lekarz, kontroler sanitarny, kontroler artykułów żywności), zachowując niezbędne warunki, wymienione w okólniku Nr. H. 34672/3122/21 z dnia 30.XI.1921 r., który załącza się.

ad punkt 7). W zdaniu 3-ciem pkt. 7 po słowach: „ostrej choroby zakaźnej" należy dodać: „przewodu pokarmowego".

Jednocześnie wyjaśnia się, iż w związku z prowadzeniem akcji sanitarno-porządkowej wodę do zwykłych badań na użytek władz dozoru należy pobierać w dwóch butelkach: 1-litrowej i 250 cm.^{3} i przesyłać za jedną liczbą obie próbki do Państwowych Zakładów badania żywności do badania chemicznego i bakterjologicznego.

Wszelkie próby wody, pobrane w związku z wybuchem ostrej choroby zakaźnej przewodu pokarmowego, należy przesyłać bezpośrednio do Państwowego Zakładu Higjeny (lub jego filij), przyczem w myśl okólnika Nr. 160 (L. Z. Z. 3960/29) z dnia 27.VII.1929 r. badania te Państwowy Zakład Higjeny wykonywa bezpłatnie.

Załącznik do okólnika Nr. 4.

MINISTERSTWO
ZDROWIA PUBLICZNEGO

Nr. H. $\frac{34672}{3122}$/21

do Nr. H. $\frac{29934}{2545}$/21

Warszawa,
dnia 30 listopada 1921 r.

Do

Panów Wojewodów (Wojewódzkich Urzędów Zdrowia), do Okręgowego Urzędu Zdrowia w Warszawie, do Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarjatu do spraw walki z epidemjami, do Redakcji Biuletynu.

Instrukcja o pobieraniu prób wody do badania.

Sposób pobierania prób wody z jakiegokolwiek zbiornika w celu zbadania jej wpływu w dużej mierze na wynik badań, będący w znacznym stopniu zależnym zarówno od tego: w jakiem miejscu, w jakim czasie, w jakie naczynia, w jakiej ilości próba jest pobrana, jak i od tego, ile czasu upływa od chwili pobrania próby do chwili rozpoczęcia badań.

Przy pobieraniu prób wody winien być sporządzony protokół, dołączany do próby, zawierającej dane następujące:

a) miejscowość, dane o miejscu, z którego próba jest pobrana,

b) temperatura powietrza i wody w chwili pobrania próby,

c) czas pobrania próby,

d) rodzaj zbiornika, z którego próba jest pobrana,

e) miejscowe urządzenia techniczne,

f) przyczyna, dla której woda winna być zbadana.

Pobieranie prób wody winno się odbywać według wskazówek następujących:

1) Pobieranie prób wody ze studzien i z kranów wodociągowych.

Woda ze studzien z pompami i z kranów wodociągowych winna być brana do badania po uprzedniem odpompowaniu ewentualnie zlewaniu wody w ciągu kilku minut. Ze studzien bez pomp woda winna być czerpana przyrządem specjalnym; w braku jego wiadrem czysto wymytem i spłókanem dokładnie wodą pobieraną.

2) Pobieranie prób wody z odkrytych zbiorników (rzeki, stawy i t. d.).

Badanie wód tych ma po części na celu stwierdzenie, jaki wpływ na skład wody w rze-

kach, stawach i t. d. wywiera zamieszkana osada lub zakłady fabryczno-przemysłowe. Z wód tych winny być pobrane cztery próby, mianowicie:

I) próba: pobrana z wód odpływowych (ścieków) powyżej miejsca wpadania ich do rzeki,

II) próba: pobrana z wody rzecznej w odległości 100—300 mtr. powyżej miejsca wpadania ścieków,

III) próba: pobrana w odległości $^1/_4$—$^1/_2$ klm. poniżej miejsca wpadania ścieków, t. j. w miejscu, w którem ścieki i woda tworzą jednolitą mieszaninę,

IV) próba: pobrana poniżej miejsca wpadania ścieków w odległości 5—10 klm. od miejsca pobrania próby III-ej.

Próby II, III i IV pobierać należy z głębokości 20—30 cm. od powierzchni wody.

Ze zbiornika z wodą stojącą winny być pobrane 2 próby: jedna blisko ujścia ścieków, druga zaś w tem miejscu, w którem woda i ścieki tworzą jednolitą mniejwięcej mieszaninę.

3) Pobieranie prób z wód odpływowych (ścieków).

Przy pobieraniu próby z wód odpływowych należy stwierdzić, czy skład ścieków w ciągu dnia jest stały — w tym wypadku pobiera się jedną próbę, czy też zmienny—należy wówczas pobrać w ciągu dnia kilka prób i połączyć je razem.

4) Naczynia do pobierania prób wody.

Dla dokonania całkowitego badania wody należy pobrać próbę w ilości 2 — 3 litrów; dla badania skróconego — 1 litr. Próby winny być nalewane w butelki całkowicie czyste i wypłókane kilkakrotnie wodą pobieraną, opatrzone korkami doszlifowanemi, w braku ich — korkami nieużywanemi, wygotowanemi w czystej wodzie.

Dla badań bakterjologicznych należy pobierać próby w naczynia bezwzględnie wyjałowione, w ilości $^1/_4$—$^1/_2$ litra i z zachowaniem odpowiednich ostrożności w celu uniknięcia zakażenia wody i przesyłać jak najśpieszniej do zakładu badawczego.

5) Opakowanie i przesyłanie prób do badania.

Po napełnieniu wodą należy butelki zakorkować, szyjki ich owiązać papierem woskowym lub płótnem i zapieczętować. Do butelki winien być dołączony protokół z pobrania danej próby. Próby winny być niezwłocznie przesłane do zakładu badawczego (najwyżej w ciągu 2—3 dni).

Kierownik Ministerstwa:

(—) Chodźko.

8.

Okólnik Nr. 5

z dnia 10 stycznia 1931 r.

(AC. 11147/1) o zmianie wzoru Nr. 4 w okólniku Nr. 140 z dnia 15.XII.1921 r. (Nr. AE. 4622) w sprawie zmiany nazwisk.

Do

P. P. Wojewodów Województw Centralnych, Wojewody w Białymstoku i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na tle postępowania w sprawach o zmianę nazwisk, w szczególności w związku z przewidzianem w art. 5 ustawy z 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478) zarządzeniem adnotacji o zmianie w aktach stanu cywilnego, wynikają nieporozumienia z urzędnikami stanu cywilnego, którzy, opierając się na brzmieniu przepisu art. 142 K. C. P., uzależniają dokonanie zarządzonej adnotacji od uprzedniego spisania „protokółu przyjęcia", jakkolwiek wymieniony art. 142 odnosi się do wypadków sprostowania akt stanu cywilnego, t. j. (jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 25 stycznia 1923 r. Nr. 7 Zb. Orzecz. Izby I z 1923 r.) do wypadków omyłek lub niedokładności zaszłych w sporządzeniu aktu.

Natomiast adnotacja o zmianie nazwiska, bez względu na to, czy zezwolenie na zmianę nastąpiło w wykonaniu ustawy z dnia 24 października 1919 r. o zmianie nazwiska (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478) i rozporządzenia z dnia 16 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 679), czy też na podstawie ustawy z dnia 22 marca 1929 r. o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nie licujących z godnością człowieka (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 16 z 1930) oraz rozp. z dnia 15 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 702) — żadną miarą nie może być podciągnięte pod pojęcie sprostowania pomyłki lub niedokładności, przyczem obojętnem jest, czy dopiero wpis do aktów stanu cywilnego nadaje zezwoleniu na zmianę nazwiska charakter prawotwórczy (art. 6 ustawy z dnia 24 października 1919 r.), czy też charakter ten posiada sam przez się akt zezwolenia, z chwilą doręczenia go stronie (art. 8 ustawy z dnia 22 marca 1929 r.). Zarówno w jednym jak drugim wypadku podstawą prawną zarządzenia przez wojewódzkie władze administracji ogólnej wpisu o udzielonem zezwoleniu na zmianę nazwiska jest specjalny w kodeksie cywilnym nieprzewidziany przepis ustawowy, upoważniający władze administracji ogólnej do wydawania wiążących zleceń urzędnikom stanu cywilnego.

W tym stanie rzeczy celem usunięcia na przyszłość wszelkich w dziedzinie tej wątpliwości i nieporozumień—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza niniejszem zmianę ustalonego okólnikiem Nr. 140 z dnia 15.XII 1921 r. (Nr. AE. 4622) Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 1,

poz. 4 z 1922 r. wzoru Nr. 4 w tym kierunku, iż w p. 1 obowiązującego dotychczas jego tekstu, opiewającym: „uskutecznił analogicznie do art. 82, 85, 87 i 142 K. C. na brzegu aktu urodzenia...“ skreślić należy słowa „i 142 K. C.“, w związku z czem punkt ten otrzymać winien brzmienie następujące: „uskutecznił analogicznie do art. 82, 85 i 87 K. C. na brzegu aktu urodzenia...“.

Tak sprostowany wzór znaleźć winien ogólne zastosowanie, zarówno w wypadkach zmiany nazwiska na podstawie ustawy z dnia 24 października 1919 r. jak też na podstawie ustawy z dnia 15 listopada 1930 r.—z tem, że zależnie od charakteru sprawy powołać należy w ustępie 1-szym i 3-im wzoru właściwą podstawę prawną z pierwszej lub drugiej z powołanych ustaw, bądź dotyczących jej rozporządzeń wykonawczych.

9.

Okólnik Nr. 6.

z dnia 17 stycznia 1931 r.

(SG. 2117/1) o zamierzeniach inwestycyjnych związków komunalnych w roku budżetowym 1931/32 (I) oraz stała kartoteka stanu finansowego i gospodarczego związków komunalnych (II).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

I. Po raz już trzeci Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca się do Panów Wojewodów w sprawie dostarczenia mu materjałów, które mają posłużyć za podstawę ustalenia na następny rok budżetowy planu finansowania zamierzeń inwestycyjnych związków komunalnych, a to z jednej strony zależnie od niezbędności i pilności tych inwestycyj, a z drugiej z uwzględnieniem ram będących ewent. do dyspozycji ograniczonych możliwości kredytowych. *A gdy również i w każdym następnym roku Ministerstwo* będzie zwracało się do Panów Wojewodów o dostarczenie identycznych materjałów, to wynika z tego konieczność uważania zbierania tych materjałów i przedstawiania ich Ministerstwu za sprawę, jaka ma być stale w ewidencji, która to okoliczność wyklucza traktowanie każdego podobnego niniejszemu wezwania, jako odrębnego i doraźnie załatwianego aktu. Już w swem zarządzeniu z dnia 8 kwietnia 1930 r. L. SG. 555/1 Ministerstwo wskazało, ża praca nad zbieraniem omawianych materjałów powinna być przez władze nadzorcze związków komunalnych stale kontynuowana, a to drogą ustawicznego prostowania i uzupełniania posiadanych w ewidencji szczegółów i danych nowemi szczegółami i danemi, tak by władze nadzorcze w każdej chwili rozporządzały gotowemi i aktualnemi informacjami i cyframi, ilustrującemi z całą dokładnością rzeczywisty stan finansowy, oraz położenie gospodarcze samych zwiazków komunalnych, jako też ich przedsiębiorstw, poza tem zamierzenia tych związków, zobowiązania z uwzględnieniem podziału na długo i krótkoterminowe, potrzeby kredytowe, zabiegi, zmierzające do ich realizacji, wyniki tych zabiegów i t. p.

Obecnie Ministerstwo prosi Pana Wojewodę, by mu przedstawił w terminie *do dnia 28 lutego 1931 r.* dokładny i *według stanu z dnia 15 lutego 1931 r.* zestawiony materjał statystyczny, odnoszący się do całego województwa, który to materjał posłuży Ministerstwu za podstawę ustalenia planu finansowania zamierzeń inwestycyjnych związków komunalnych w roku budżetowym 1931/32, a to w granicach rozporządzalnych na ten cel kredytów oraz zależnie od niezbędności i pilności danej inwestycji, względnie spłaty.

Wspomniany materjał statystyczny winien bezwzględnie:

1) być nadesłany w dwóch egzemplarzach według załączonego wzoru A,

2) zawierać szczegóły i dane cyfrowe zupełnie wiarogodne, zestawione według stanu rzeczywistego z dnia 15 lutego 1931 r.

Ministerstwo zaznacza, iż ubiegłego roku, w załatwieniu swego pisma okólnego L. SG. 555/1 z dn. 8.IV.30 r. otrzymało przeważnie szczegóły i dane cyfrowe w stanie takim, w jakim je Panom Wojewodom przedłożyły związki komunalne. Ponieważ te szczegóły i dane cyfrowe następnie okazały się nie zawsze ścisłe, Ministerstwo prosi Panów Wojewodów o poddanie ich skrupulatnemu zbadaniu i kontroli, zanim zostaną podane do wiadomości Ministerstwa. Wszelkiego rodzaju nieścisłości poza kryjącemi się w nich niebezpieczeństwami dla gospodarki odnośnych związków komunalnych rzucają nadto nader niekorzystne światło na sposób wykonywania swych zadań przez władze nadzorcze zwłaszcza w wypadku gdy instytucje, udzielające kredytu związkowi komunalnemu, ustalą przez swe organy odnośnie do jego gospodarczego i finansowego położenia odmienne cyfry od tych, jakie tej instytucji podało Ministerstwo na podstawie otrzymanych od Panów Wojewodów zestawień.

3) uwzględniać wszystkie zamierzenia inwestycyjne oraz konieczne spłaty ciążących na inwestycjach zobowiązań, lecz ze *ścisłem oznaczeniem kolejności* według której, zdaniem Panów Wojewodów, miałaby nastąpić realizacja bądź zamierzeń bądź spłat.

Ministerstwo pragnie bowiem z jednej strony orjentować się w zamierzeniach związków komunalnych w dziedzinie inwestycyj, oraz w pozostających w związku z temi zamierzeniami zobowiązaniach pieniężnych, lecz równocześnie z drugiej strony, z uwagi na ograniczone możności kredytowe zdawać sobie sprawę, które zamierzenia i które spłaty są więcej, a które mniej pilne. W tym celu Panowie Wojewodowie zechcą wszystkie w zestawieniu przewidziane zamierzenia inwestycyjne i spłaty pod względem kolejności podzielić na trzy grupy.

Pod względem oceny kolejności zamierzeń inwestycyjnych, Panowie Wojewodowie zechcą dawać pierwszeństwo inwestycjom rentującym się i zarazem niezbędnym z punktu widzenia potrzeb całego województwa, następnie rentującym się i zarazem niezbędnym z punktu widzenia potrzeb danego związku komunalnego i t. d. Pod względem zaś oceny kolejności spłaty zobowiązań Panowie Wojewodowie zechcą dawać pierwszeństwo zobowiązaniom najuciążliwszym i najkosztowniejszym.

Aby samo Ministerstwo mogło nabrać przekonania i przekonać instytucje udzielające kredytu, że zamierzenie inwestycyjne względnie spłata zobowiązania zasługuje rzeczywiście na traktowanie w pierwszej kolejności, Panowie Wojewodowie zechcą pozycje, które oznaczą pierwszą kolejnością szczegółowo uzasadnić.

4) być ostateczny, tak, by w ciągu całego roku budżetowego 1931/32 nowe wnioski o udzielenie kredytu z tytułu zamierzeń inwestycyjnych względnie pozostających w związku z inwestycjami spłat nie wpływały do Ministerstwa.

Ministerstwo pragnie w ten sposób zapobiec wypadkom, by w ciągu roku budżetowego musiało zmieniać ułożony przez się z góry na cały rok budżetowy plan, oparty na wykazach Panów Wojewodów i dostosowany do ogólnej sumy rozporządzalnych kredytów.

5) być w taki sposób ugrupowany, by pozwolił zorjentować się, które zamierzenia nadawałyby się do kredytowania przez *Bank Gospodarstwa Krajowego,* a które przez Zakłady *Ubezpieczeń Społecznych.*

Jak uczy doświadczenie, Bank Gospodarstwa Krajowego udziela z reguły kredytów na inwestycje rentujące się oraz na spłatę zobowiązań, ciążących na tego rodzaju inwestycjach, Zakłady Ubezpieczeń zaś także i na inne inwestycje, jednakowoż najłatwiej, o ile dany kredyt może być *hipotecznie* zabezpieczony. Jeżeli tedy dana inwestycja nadaje się do sfinansowania zwłaszcza z funduszu Ubezpieczeń społecznych, to winna być szczegółowo wykazana zdolność hipotecznego zabezpieczenia. Odnosi się to również do inwestycyj o charakterze użyteczności publicznej, jak np. szpitale i t. d.

6) wykazywać odrębnie te związki komunalne, których finanse wymagają *specjalnej* akcji sanacyjnej.

Ministerstwo ma tu na myśli te związki komunalne, które znalazły się w wyjątkowo ciężkiem położeniu finansowem, którego doraźna pożyczka nie zdoła zmienić na lepsze. Pod omawianym względem wchodzą z istoty rzeczy w rachubę tylko zupełnie wyjątkowe wypadki, zasługujące na szczególne uwzględnienie. Nadto podjęcie odpowiedniej akcji będzie każdorazowo uzależnione od rękojmi ze strony reprezentacji i zarządu odnośnego związku, jak również ze strony Pana Wojewody, jako władzy nadzorczej że odnośny związek komunalny ponownie nie popadnie w położenie gospodarcze, które spowodowało konieczność sanacji.

O ileby te wszystkie okoliczności zachodziły, Ministerstwo mogłoby wziąć pod rozwagę zainicjowanie uzdrowienia stosunków finansowych odnośnego związku komunalnego, jeżeli Pan Wojewoda przedstawi szczegółowo uzasadniony projekt sanacji omawianych stosunków. Z uwagi na ograniczone możliwości kredytowe, takie projekty muszą uwzględniać jak najdalej idącą oszczędność w dziedzinie administracji samorządowej.

Ministerstwo zarazem zaznacza, że nietylko ostatnio wspomniane plany, lecz cały mający nadesłać się Ministerstwu materjał statystyczny, winien mieć za naczelną zasadę: *oszczędność.*

Wreszcie *Ministerstwo z naciskiem zaznacza, że zgłoszenie przez Panów Wojewodów wniosków o przyznanie kredytów nie przesądza pod żadnym względem, że kredyty te będą rzeczywiście przyznane. Z tego zastrzeżenia związki komunalne winny sobie dokładnie zdawać sprawę.*

Załączony wzór A nadaje się również do zestawień dokonywanych przez Starostów i Magistraty miast wydzielonych.

II. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zamierza założyć i utrzymywać u siebie stałą i zawsze aktualną ewidencję *(kartotekę)* stanu gospodarczego i finansowego gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych. W tym celu Panowie Wojewodowie wraz ze wzorem A roześlą związkom komunalnym załączony wzór B z poleceniem szczegółowego wypełnienia wszystkich rubryk według stanu również z dnia 15 lutego 1931 r.

Nadto zechcą Panowie Wojewodowie zlecić wymienionym wyżej związkom komunalnym aby zachowały u siebie odpis wypełnionego przez nie wzoru B i za pośrednictwem Panów Wojewodów donosiły Ministerstwu bezzwłocznie o każdej zaszłej zmianie, a więc o wykończeniu inwestycji, zaciągnięciu zobowiązania z oznaczeniem rodzaju (długo czy krótkoterminowe) i odnośnej instytucji kredytowej, spłacie całkowitej czy częściowej zobowiązania, zwiększeniu się czy zmniejszeniu wartości majątku i t. d.

W ten sposób będą i Panowie Wojewodowie rozporządzali stałą i aktualną ewidencją stosunków gospodarczych i finansowych oraz zachodzących w nich zmianach odnośnie do związków komunalnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że do ścisłości pierwszego wypełnienia wzoru B i dalszych zgłoszeń o zaszłych zmianach, przywiązuje wielką wagę i będzie dane i cyfry, otrzymywane za pośrednictwem Panów Wojewodów od związków komunalnych, przy każdej sposobności porównywać z danemi i cyframi, osiąganemi z innych źródeł oraz ze stanem rzeczywistym.

Załączniki do okólnika Nr. 9

Formularz A.

Zestawienie niezbędnych inwestycyj komunalnych oraz pozostającego z niemi w związku zapotrzebowania kredytowego dla województwa ....

L. porz.	Powiat	Miejscowość	Rodzaj inwestycji	Wysokość potrzebnego kredytu: Na inwestycje będące w budowie: na roboty związane z wykończeniem inwestycji	Wysokość potrzebnego kredytu: Na inwestycje będące w budowie: na spłatę zobowiązań ciążących na części robót wykonanych	Wysokość potrzebnego kredytu: Na spłatę zobowiązań, ciążących na inwestycjach całkowicie wykończonych	Wysokość potrzebnego kredytu: Na inwestycje projektowane (nowe)	Koszt budowy w/g kosztorysu	Ile na wskazaną inwestycję związek komunalny może przeznaczyć z własnych funduszów: ogółem w r. 1931/32
	a	b	c	d	d	e	f	g	h
1.							Mogą być podane tylko takie niezbędne, nowe zamierzenia inwestycyjne, na które zostały już opracowane plany budowy i kosztorysy oraz ustalone miejsca budowy.		
2.									
3.									

Zabezpieczenie na nieruchomościach związanych ze wskazaną inwestycją: Czy nieruchomość związana ze wskazaną inwest. ma wywołaną i uregul. hipotekę.	Zabezpieczenie na nieruchomościach związanych ze wskazaną inwestycją: Jeżeli niema to czy hipoteka może być wywołana w ciągu roku	Zabezpieczenie na nieruchomościach związanych ze wskazaną inwestycją: Jaka jest wartość szacunkowa każdej z tych nieruchomości	Zabezpieczenie na nieruchomościach związanych ze wskazaną inwestycją: Jakie obciążenie już istnieje na hipotece każdej z tych nieruchomości	Zabezpieczenie na innych nieruchomościach Związków Komunalnych: Które z tych (innych) nieruchomości mają wywołaną i uregulowaną hipotekę	Zabezpieczenie na innych nieruchomościach Związków Komunalnych: Jeżeli nie mają—to które mogą ją mieć w ciągu roku	Zabezpieczenie na innych nieruchomościach Związków Komunalnych: Jaka jest wartość szacunkowa każdej z tych nieruchomości	Zabezpieczenie na innych nieruchomościach Związków Komunalnych: Jakie obciążenie już istnieje na hipotece każdej z tych nieruchomości	Wskazanie kolejności w jakiej zapotrzebowanie kredytowe winno być uwzględnione	Uwagi
i	i	i	i	k	k	k	k	l.	m

Formularz B.

Rok budżetowy 1931/32

Województwo..

Związek Komunalny (powiat—miasto)..

Wysokość ostatniego budżetu Związku Komunalnego t. j. na rok			Zamknięcie rachunkowe Związku Komunalnego na ostatni rok t. j. rok............			Zadłużenie Związku Komunalnego na dzień 15 lutego 1931 r.		Wartość majątku według inwentarza Związku Komunalnego na dzień 15 lutego 1931 r.
zwyczajnego	nadzwyczajnego	kwoty przeznaczone w budżecie na spłatę długów	zwyczajne	nadzwyczajne	kwoty wydatkowane na spłatę długów	długoterminowe	krótkoterminowe	
a			b			c		d

Wykaz inwestycyj Związku									
Rodzaj inwestycji—wyszczególnić w/g inwentarza	Całkowicie czy częściowo (%) zbudowana	Czy inwestycja w ruchu (użytkowaniu) czy nieczynna (dla czego?).	Rentowność inwestycji	Koszty inwestycji w/g kosztorysu	Rzeczywisty koszt inwestycji na dzień 15 lutego 1931 r.	Wysokość funduszów własnych Zw. Kom. wyłożonych (przeznaczonych) na inwestycje.	Obciążenie zobowiązania na dzień 15.II. 1931 r. długoterminowe	Obciążenie zobowiązania na dzień 15.II. 1931 r. krótkoterminowe
e	f	g	h	i	k	l	m	
1)								
2)								
3)								
4)								
5)								

Tę rubrykę wypełni Ministerstwo Spraw Wewnętrznych

UWAGI

Komunalnego: inwestycji — hipoteczne zabezpieczenie zobowiązań na d 15.II.31 r.: dano już na sumę	Komunalnego: inwestycji — hipoteczne zabezpieczenie zobowiązań na d 15.II.31 r.: można obciążyć jeszcze	Kwota zaległych rat i odsetek z tytułu zaciągniętych pożyczek	Wysokość potrzebnego kredytu w roku budż. 1931/32: na iwestycje będące w budowie: na roboty związane z wykończeniem inwestycji	Wysokość potrzebnego kredytu w roku budż. 1931/32: na iwestycje będące w budowie: na spłatę zobowiązań ciążących na części robót wykonanych	Wysokość potrzebnego kredytu w roku budż. 1931/32: Na spłatę zobowiązań ciążących na inwestycji całkowicie wykończonej	Wysokość potrzebnego kredytu w roku budż. 1931/32	Wskazanie kolejności w jakiej zapotrzebowanie kredytowe winno być uwzględnione	Wniosek o kredyt: do B. G. K.	Wniosek o kredyt: do Zakładu Ubezpieczeń	Zrealizowano	Pożyczki z funduszu pożyczkowo zapomogowego	Pożyczki z innych źródeł
n	n	o	p	p	r	s	t	te rubryki wypełni Ministerstwo Spraw Wewnętrznych				
Rubryka ta będzie wypełniona (w/g danych formularza A) przez Min. Spr. Wewn.						Rubrykę tę na inwestycje projektowane (nowe) pozostawić w tym formularzu niewypełnioną						

10.

Okólnik Nr. 7.

z dnia 15 stycznia 1931 r.

(SS. 2003/1) w sprawie interpretacji art. 32 rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o ustawie miejskiej.

Do

Panów Wojewodów w Białymstoku, Brześciu n/B., Łucku, Nowogródku, Wilnie.

W związku z zapytaniem jednego z Panów Wojewodów w sprawie interpretacji art. 32 rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o ustawie miejskiej z dnia 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 12, poz. 99) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Według art. 29 powyższego rozporządzenia dla prawomocności posiedzeń rady miejskiej niezbędna jest obecność conajmniej połowy jej członków.

Na tle całości postanowień omawianego rozporządzenia wydaje się wręcz niemożliwem, aby pod wyrazem „obecność" można było tu rozumieć obecność fizyczną bez związanych z nią funkcyj członków rady, a między innemi i głosowania; innemi słowami—każdy obecny na posiedzeniu członek rady bierze również udział w głosowaniu. Udział ten w stosunku do konkretnej sprawy może być pozytywny, negatywny lub też obojętny.—Obojętne ustosunkowanie się członka rady wyraża się w/g potocznego terminu w „powstrzymaniu się od głosowania" przy głosowaniu jawnem i w oddaniu kartki pustej przy głosowaniu tajnem. Niemniej jednak „powstrzymanie się od głosowania", jak i kartka pusta stanowi o zajęciu pewnego stanowiska przez członka rady, a tem samem o oddaniu przez niego głosu w rozumieniu art 32 rozporządzenia K. G. Z. W. o ustawie miejskiej.

Z powyższego jednocześnie wynika, że postanowienie wymienionego art. 32-go, w/g którego „uchwały zapadają zwykłą większością oddanych głosów", należy rozumieć w ten sposób, że większość tę oblicza się w stosunku do liczby członków rady. biorących udział w głosowaniu, t. zn. wszystkich obecnych na posiedzeniu rady.

Tak wyprowadzona zasada, o ile chodzi o głosowanie tajne, wymaga jeszcze pewnego omówienia, a mianowicie w odniesieniu do wypadku, kiedy członek rady jest obecny na posiedzeniu, a mimo to nie oddał żadnej kartki. Wówczas należy przyjąć, że taki członek rady, naturalnie, nie wziął udziału w głosowaniu i co zatem idzie—nie wchodzi w rachubę przy ustalaniu podstawy, służącej do obliczenia większości głosów.

Za powyższą interpretacją art. 32 rozporządzenia K. G. Z. W. o ustawie miejskiej przemawia również ten wzgląd rzeczowy, że w razie przyjęcia za podstawę do obliczania większości tylko głosów pozytywnych i negatywnych uchwały ewentualnie mogłyby dochodzić do skutku nawet jednym oddanym głosem, gdyby pozostali członkowie rady powstrzymali się od głosowania (oddali puste kartki); w takiej jednak ewentualności, oczywiście, nie możnaby się dopatrzeć żadnej dobrej racji.

11.

Okólnik Nr. 8

z dnia 21 stycznia 1931 r.

(AP. 560/30) Okólnik Min. Sprawiedliwości z dn. 5.XII 1930 r. Nr. 1589/II.A/30 w sprawie trybu postępowania w sprawach karno-administracyjnych.

Do

P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przesyła się do wiadomości z nadmienieniem, że poprzedni okólnik Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 1415 z dn. 8.VIII 1928 r. został podany P. Wojewodzie (P. Komisarzowi Rządu) jako załącznik okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23.VII 1930 r. Nr. 136.

UWAGA. Treść omawianego Okólnika Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 1589/II.A.30 została umieszczona w Dzienniku Urzędowym M. S. Wewn. Nr. 21 z r. 1930—strona 889.

12.

Okólnik Nr. 9

z dnia 22 stycznia 1931 r.

(OP. 8923/4) w sprawie postępowania dyscyplinarnego — wskazówki Rzecznika dyscyplinarnego (§ 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15.XII.1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 990).

Do

Przewodniczącego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Min Spr. Wewn., Rzecznika Dyscyplinarnego Min. Spr. Wewn., Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wślad okólników: 1) z dnia 19 lipca 1927 r. Nr. 140 OP. 644/27 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 3/4, poz. 20, strona 29), 2) z dnia 31 grudnia 1927 r. Nr. 229 OP. 1378/27 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 3/4, poz. 109, strona 92), 3) z dnia 13 marca 1929 r. Nr. 59 OP. 8923/1-R (Dz. Urz.

M. S. Wewn. Nr. 4, poz. 92 strona 14), 4) z dnia 9 lipca 1929 r. Nr. 139 OP. 8923/2-R (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 10, poz. 201, strona 61) i 5) z dnia 8 listopada 1930 r. Nr. 199 OP. 8923/3-R (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 18, poz. 373, strona 752) — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje poniżej dalsze wskazówki proceduralne Rzecznika dyscyplinarnego przy Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Na treść komunikatu zechcą P. P. Wojewodowie, P. Komisarz Rządu i P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego zwrócić uwagę przewodniczących komisyj dyscyplinarnych przy podległych Im urzędach oraz ich zastępców, a wszystkim Rzecznikom dyscyplinarnym, czynnym przy tych komisjach, polecić stosowanie się do wskazówek, zawartych w komunikacie.

RZECZNIK NAJWYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ PRZY PREZESIE RADY MINISTRÓW.

Warszawa, dnia 7 stycznia 1931 r.
Nr. 70/Rd.

Okólnik Nr. 6/Rd.

Do

wszystkich Panów Rzeczników Dyscyplinarnych.

Opierając się na postanowieniu ust. 2-go § 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 990), mam zaszczyt podać do wiadomości Panów treść mojego pisma, będącego odpowiedzią na zapytanie jednego z P. P. rzeczników, z prośbą o wprowadzenie w życie jego postanowień.

Oto jego brzmienie:

W odpowiedzi na pismo z dnia .... oświadczam co następuje:

Zwyczaj wzywania na rozprawy dyscyplinarne tylko świadków ważniejszych, których zeznania szczególnie obciążają obwinionego, jest sprzeczny z przepisami nowego kodeksu procedury karnej, którego przepisy wchodzą w zastosowanie wszędzie tam, gdzie ustawa o postępowaniu dyscyplinarnem nie stanowi inaczej.

Istotą i celem obu przewodów, zarówno dyscyplinarnego jak i karnego, jest dążenie do wykrycia prawdy materjalnej. A więc w obu muszą być wyczerpane wszystkie środki, które mogą się przyczynić do jej wykrycia. Tylko przewód dyscyplinarny różni się od karnego tem, że ma za zadanie, prócz ustalenia rodzaju i stopnia winy, nadto w związku z tem ustalenie stopnia nadawania się lub nienadawania urzędnika do dalszej służby. Pozatem istnieje jeszcze jedna kapitalna różnica: a mianowicie urzędnik państwowy zawieszony w służbie, co jest regułą w wypadkach występków poważniejszych, zajmuje etat i pobiera przez szereg miesięcy darmo część uposażenia, a czasem nawet całe uposażenie. I dlatego dobro służby i sprężystość administracji państwowej wymagają wyjątkowego pośpiechu, *który musi być ideą przewodnią senatów dyscyplinarnych.* Każde zbyteczne opóźnienie naraża nietylko Skarb Państwa na zbędne wydatki, lecz nadto dezorganizuje w pewnym stopniu maszynę państwową, której sprawność cierpi na tem niewątpliwie, skoro kilkuset zawieszonych urzędników nie pełni przez szereg miesięcy, w różnych jej działach żadnych funkcyj, a na ich miejsce nie mogą być przyjęci inni, dopóki kara wydalenia lub przeniesienia w drodze dyscyplinarnej w stan spoczynku nie uprawomocni się.

Z temi względami przewód karny liczyć się nie ma potrzeby i jego szybkość nie dotyka bezpośrednio interesów państwowych. Dlatego niestawiennictwo tego lub innego świadka odracza nieraz sesje karne na szereg miesięcy, do czego w postępowaniu dyscyplinarnem dopuszczać nie można. Wystarczałaby bowiem zmowa obwinionego z jednym ze świadków, by przeciągać latami przewód dyscyplinarny. I w takim wypadku nawet nakładanie grzywien na opornego świadka strat Skarbu Państwa nie byłoby w stanie wyrównać.

Z tych względów w przewodzie dyscyplinarnym należy stosować równorzędnie zarówno postanowienia art. 338 jak i art. 446 k. p. k., który z tych przepisów uzna komisja dyscyplinarna (po wysłuchaniu wniosku rzecznika dyscyplinarnego), ze względu na szybkość postępowania, za bardziej celowy.

A więc obecnie pisemne wnioski P. P. Rzeczników będą musiały być bardzo wyczerpujące i przed ich wygotowaniem trzeba będzie poddać głębokiej rozwadze, których świadków należy wzywać na rozprawę dyscyplinarną, a których zeznania tylko odczytać po poprzedniem przesłuchaniu ich przez te sądy, w których okręgach zamieszkują (analogja z art. 446 k. p. k.).

W wypadkach zaś niestawiennictwa świadka zależeć będzie od uznania senatu dyscyplinarnego, czy uzna jego niestawiennictwo za usprawiedliwione przeszkodami nie dającemi się usunąć, lub zbyt trudnemi do usunięcia i zarządzi odczytanie jego zeznań, czy też rozprawę odroczy, zwracając się równocześnie do sądu o ukaranie świadka grzywną, względnie o przymusowe doprowadzenie go na rozprawę dyscyplinarną (Analogja z art. 117 k. p. k.).

Wszystkie te momenty muszą być jednak uwidocznione w protokóle rozprawy głównej. Ponadto uchwała przekazująca będzie musiała być obecnie zredagowana bardzo wyczerpująco i zawierać wszystkie istotne postanowienia, np. których świadków należy przesłuchać osobiście, które dokumenty odczytać, np. bilanse, księgi, listy wypłat robotnikom i t. p.

Reasumując powyższe wywody, proszę Pana Rzecznika o korzystanie w jak najszerszej mierze z uprawnień § 8 lit. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 15 grudnia 1924 r., mając zawsze jednak na oku, by nie przedłużać niepotrzebnie przewodu dyscyplinarnego, lecz dążyć środkami najprostszemi do najszybszego

rezultatu. Jeden gruby występek wystarcza, a gdy się go dowiedzie, niema potrzeby obciążania przewodu dyscyplinarnego całym szeregiem drobiazgów trudnych do udowodnienia, a nieproporcjonalnych do tego występku głównego, skutkującego już sam przez się karę wydalenia. Na tę okoliczność zwracałem już kilkakrotnie uwagę w mych poprzednich okólnikach, prosząc o zamieszczanie tych przewinień błahej natury raczej wśród okoliczności obciążających, a nie precyzowanie ich w osobnych punktach orzeczenia, wymagających świadków i dowodów, a utrudniających tak cały przewód dyscyplinarny I-ej instancji, jak i postępowanie odwoławcze (vide p. 6 okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 1926 r. Nr. 5549).

Ten postulat, wysunięty przeze mnie już przed czterema laty, nabrał obecnie wielkiego znaczenia, wskutek wejścia w życie nowego kodeksu postępowania karnego, podkreślającego bardzo stanowczo i kategorycznie *zasadę bezpośredniości przewodu karnego* (a więc i dyscyplinarnego), z którego musi odpaść wszelka zbyteczna i szkodliwa drobiazgowość w formułowaniu zarzutów. Wszak dochodzenia mogą się toczyć w różnych kierunkach, jednak z zebranego na tej drodze materjału należy wybrać tylko przewinienia najistotniejsze i tylko te wprowadzać do uchwały przekazującej, zastępującej akt oskarżenia w procesie karnym. Albowiem wszystko co się znajdzie w uchwale przekazującej musi być poparte bezpośrednim materjałem dowodowym.

Na podstawie doświadczenia lat sześciu zgórą stwierdzam, że drobiazgowość w postępowaniu dyscyplinarnem wyrządza Państwu znacznie więcej szkody niż przynosi pożytku.

Równocześnie podaję do wiadomości Panów treść uchwały jednej z Wyższych Komisyj Dyscyplinarnych, dotyczącej odwołań wnoszonych przez P. P. Rzeczników dyscyplinarnych.

Tekst uchwały jest następujący:

Wyższa Komisja Dyscyplinarna przy Ministerstwie ...., jako instancja odwoławcza, na posiedzeniu niejawnem w dniu ....1930 r., rozpatrzywszy w sprawie dyscyplinarnej przeciw XX starszemu sekretarzowi .... odwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego przy .... przeciw orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej przy ...., którem obwiniony uznany został winnym wykroczenia służbowego z art. 69 ust. 2 ustawy o państwowej służbie cywilnej i zasądzonym na karę porządkową upomnienia, —
postanowiła po wysłuchaniu Rzecznika Dyscyplinarnego

odrzucić odwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego jako spóźnione.

Uzasadnienie.

Przeciw wspomnianemu orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej przy .... doręczonemu Rzecznikowi Dyscyplinarnemu w dniu 14 lipca 1930 r., wniósł tenże odwołanie następującej treści:

„Po myśli art. 45 ustawy z dnia 17.II.1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165) wnoszę od uchwały Komisji Dyscyplinarnej z dnia 7.VI.1930 r., doręczonej mi dnia 14 lipca 1930 r. odwołanie. Uzasadnienie nastąpi w osobnem piśmie".

Odwołanie to wpłynęło do .... w dniu 19 lipca 1930 r. zapowiedziane zaś uzasadnienie odwołania w dniu 5 września 1930 r.

Powyższe odwołanie nie odpowiada wymogom ustawowym. Ustawa z 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko urzędnikom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165), która nie normuje wyczerpująco trybu postępowania dyscyplinarnego, przewiduje w art. 65 w braku odmiennych przepisów analogiczne stosowanie postanowień ustawy postępowania karnego. Dotyczy to w szczególności również wymogów formalnych odwołania, co do których ustawa dyscyplinarna ustala jedynie w sposób odmienny termin jego wniesienia (dni 15-cie). Co do treści pisma odwoławczego mają zatem odpowiednie zastosowanie przepisy postępowania karnego, a mianowicie od chwili wejścia w życie kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. postanowienia tej ustawy, do tego terminu zaś postanowienia ustaw dzielnicowych.

W konkretnym wypadku więc zastosować należy polski kodeks postępowania karnego.

O ile według niemieckiej ustawy postępowania karnego z 1 2.1877 r. wniesienie wywodu odwołania było fakultatywne (§§ 358, 359), to k. p. k. w przepisach art. 457 i nast. wprowadza wywód odwołania jako wymóg konieczny, pod rygorem oddalenia środka prawnego. W konsekwencji również odwołanie w postępowaniu dyscyplinarnem winno zawierać uzasadnienie, a mianowicie wyszczególnienie zarzutów czynionych wyrokowi i wskazanie tych części wyroku, których uchylenia lub zmiany strona żąda (art. 470 k. p. k.) i winno być wniesione w terminie 15-dniowym od dnia doręczenia odpisu orzeczenia (art. 45 ust. dyscypl.). W sprawie dyscyplinarnej, która jest przedmiotem rozstrzygnięcia wniesione przez Rzecznika Dyscyplinarnego w 15-dniowym terminie prekluzyjnym pismo nie zawiera uzasadnienia, złożone zaś uzasadnienie wpłynęło po tym terminie, jest zatem spóźnione, a zastrzeżenie wniesienia uzasadnienia, uczynione w pierwszem piśmie, bez znaczenia prawnego. Skoro więc odwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego nie odpowiada wymogom ustawowym, należało je zgodnie z art. 46 ustawy dyscyplinarnej odrzucić.

Rzecznik Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej
przy Prezesie Rady Ministrów

(—) Fabry.

13.

Okólnik Nr. 10

z dnia 19 stycznia 1931 r.

(AA. 2623/2) o pieczęciach urzędowych dla starostów powiatowych i grodzkich.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządziło okólnikiem Nr. 24 z dnia 21 lutego 1930 r., aby pieczęcie urzędowe dla p. p. starostów powiatowych i grodzkich były zamawiane tylko w jednym egzemplarzu. Niektórzy p. p. wojewodowie zwrócili się do Ministerstwa o zezwolenie na zamawianie podwójnych egzemplarzy tych pieczęci, motywując to szczególnemi potrzebami urzędowania powiatowych władz administracji ogólnej (np. poborem wojskowym poza siedzibą starosty lub rokami urzędowemi). Uznając częściowo słuszność tych wniosków Ministerstwo w zasadzie zgadza się na dopuszczenie do zamawiania drugich egzemplarzy pieczęci, jednak tylko dla większych starostw i tylko o tyle, o ile to jest istotnie uzasadnione szczególnemi miejscowemi potrzebami, ponieważ Ministerstwo ze względów zasadniczych nie uważa za wskazane mnożenie egzemplarzy pieczęci ponad konieczną potrzebę.

Poza tem Ministerstwo zaznacza, że nie uważa za możliwe szersze uwzględnienie wniosków co do zwiększenia ilości egzemplarzy pieczęci również ze względów budżetowych. Koszt pieczęci metalowej do tuszu jest znaczny i zamówienie drugich egzemplarzy dla większej ilości starostw pociągnęłoby za sobą jednorazowy wydatek w wysokości kilkunastu tysięcy złotych, co przy obecnej kompresji wydatków nie znalazłoby pokrycia w preliminowanych kredytach. Dlatego też Ministerstwo udzielając zezwolenia na posiadanie podwójnych egzemplarzy pieczęci urzędowych przez niektórych p. p. starostów, zaleca jednakże bardzo oględne korzystanie z tego zezwolenia, kierując się kryterjum konieczności i przytem pod następującemi warunkami:

1) wydatek związany z zamówieniem drugich egzemplarzy winien znajdować pokrycie w przydzielonych do dyspozycji Panów Wojewodów miesięcznych kredytach Dz. II § 6 poz. 1);

2) brak tego pokrycia nie może w żadnym wypadku służyć za podstawę do wniosków o zwiększenie kredytów na powyższe cele, gdyż wnioski takie wogóle nie będą rozpatrywane, jak również nie może powodować zaległości w stosunku do Mennicy Państwowej.

O powyższem Mennica Państwowa zostaje równocześnie powiadomiona.

14.

Okólnik Nr. 11.

z dnia 24 stycznia 1931 r.

(Wojsk. 958/5) o zwalnianiu od powsz. obow. wojsk. osób urodzonych w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na terenie jednego z województw zaszedł wypadek powołania do służby wojskowej osoby, urodzonej w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej przed wejściem w życie ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego, czyli przed dniem 30 stycznia 1920 r., mimo, iż osoba ta przez fakt urodzenia w Ameryce (przed powyższą datą) stała się obywatelem amerykańskim i jako taka powszechnemu obowiązkowi w Państwie Polskiem nie podlegała.

W związku z przytoczoną tu okolicznością, która następnie spowodowała pewne trudności dla interesowanej osoby przy wyjednywaniu paszportu zagranicznego na powrót do Ameryki, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina Panom Wojewodom (Panu Komisarzowi Rządu) treść pisma okólnego z dn. 9.VII 1925 r. Nr. BE. 5089/25, które kwestję przynależności państwowej takich osób szczegółowo omawia i wyjaśnia. W szczególności Ministerstwo prosi Panów Wojewodów, aby na przyszłość—celem zapobieżenia wypadkom powoływania do służby wojskowej osób urodzonych w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, poleciły powiatowym władzom administracji ogólnej, te zaś organom samorządowym, konieczność przestrzegania przepisów wspomnianego pisma okólnego. Sporządzając rejestry, czy spisy poborowe, organa samorządowe powinny zwracać uwagę na miejsce urodzenia poborowych. Od poborowych urodzonych w Ameryce żądać przedstawienia aktów urodzenia, sporządzonych przez właściwe władze stanowe i legalizowanych przez nasze urzędy konsularne. Duchowni bowiem w Stanach Zjednoczonych Ameryki Półn. nie prowadzą spisów osób urodzonych w charakterze urzędników stanu cywilnego. Wystawiane przeto przez nich wypisy z ksiąg urodzenia nie mają charakteru dokumentu urzędowego.

W każdym poszczególnym wypadku należy—z urzędu—wszczynać korespondencję urzędową, celem ostatecznego ustalenia przynależności państwowej danej osoby w myśl zasad podanych w piśmie Nr. BE. 5089 oraz ustalenia obowiązku jej do służby wojskowej w Polsce. To samo należy przestrzegać podczas poboru, aby w żadnym razie nie dopuścić do wcielania do szeregów osób, które obowiązko-

wi wojskowemu nie podlegają. Badanie takich osób przez kom. pob. należy wstrzymywać, aż do czasu ostatecznego ustalenia obywatelstwa danej osoby.

Zarazem wyjaśnia się, że w zaświadczeniach przewidzianych w § 429 rozp. wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk. ma być stwierdzany jedynie tylko fakt, iż dana osoba, jako obywatel państwa obcego, nie podlega obowiązkowi wojskowemu w Polsce. Umieszczanie w zaświadczeniach danych, dotyczących służby wojskowej (przysięgi) wspomnianych osób, jak tego żądają niektóre konsulaty amerykańskie, nie powinno mieć miejsca. Danych tych bowiem pow. władze admin. ogólnej nie posiadają. Musiałyby zasięgać ich dopiero od władz wojskowych (przez P. K. U.), a to ujemnieby wpłynęło na terminowość załatwienia sprawy wogóle. Zresztą wspomniane zaświadczenia służą jedynie tylko dla pewnego określonego celu, jakim jest stwierdzenie faktu zwolnienia danej osoby od powsz. obow. wojsk. w kraju, nie zaś do stwierdzania innych ubocznych okoliczności których ta władza nie posiada.

15.

Okólnik Nr. 12

z dnia 21 stycznia 1931 r.

(AC. 9821/1) o opłatach stemplowych od odwołań w sprawie pozbawienia obywatelstwa.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na skutek pisma Ministerstwa Skarbu z dn. 31 października 1930 r. Nr. D. V. 6362/7, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że odwołania w sprawach pozbawienia obywatelstwa polskiego, wnoszone przez osoby zamieszkałe w kraju, podlegają opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 145 ustawy o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), a więc opłacie 3 zł. od podania oraz po 50 gr. od każdego załącznika. — Natomiast odwołania, wnoszone przez osoby zamieszkałe zagranicą, podlegają opłatom konsularnym, przyczem odróżnić należy dwa wypadki:

a) albo odwołanie wniesione zostaje za pośrednictwem urzędu konsularnego, który przy tej sposobności pobiera opłatę konsularną (art. 141 p. 3 powołanej ustawy o opłatach stemplowych), albo też

b) odwołanie wniesione zostaje bezpośrednio do władzy krajowej, w którym to wypadku decyzję władzy, powziętą na skutek odwołania, przesyła się właściwemu konsulatowi polskiemu, który ją doręcza stronie po uprzedniem pobraniu opłaty konsularnej (art. 152, ustęp ostatni omawianej ustawy).

16.

Okólnik Nr. 13

z dnia 24 stycznia 1931 r.

(SG. 2117/2) o sprostowaniu omyłki pisarskiej w okólniku Nr. 6 (SG. 2117/1 z dn. 17.I b. r.)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Ze względu na jasność treści pisma Ministerstwa z dnia 17 stycznia b. r. L. SG. 2117/1 w sprawie zamierzeń inwestycyjnych związków komunalnych należy w pierwszym ustępie wierszu 18, między słowami „związków“ a „zobowiązania“ umieścić *przecinek* (...związków, zobowiązania...).

17.

Okólnik Nr. 14.

z dnia 28 stycznia 1931 r.

(OB. 4329/2) o zarachowywaniu opłat emerytalnych.

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Departamentowi V Służby Zdrowia, Głównej Komendzie Policji Państwowej, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi dla Spraw Mniejszości w Katowicach.

Do wiadomości wślad za okólnikiem Nr. 180 z 1930 r. w sprawie wystawiania asygnacyj na zwrot nadmiernie potrąconego podatku dochodowego i opłat emerytalnych.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1465/2/30
Warszawa,
dnia 2 grudnia 1930 r.

W sprawie zarachowywania opłaty emerytalnej.

Okólnik Nr. 100.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Celem ujednostajnienia sposobu zarachowywania wpływów z tytułu opłat emerytalnych od uposażeń służbowych, potrącanych przy wypłacie z asygnacyj władz i urzędów w kasach skarbowych, znajdujących się poza okręgiem Izby Skarbowej, w której władze te mają sie-

dzibę i asygnują uposażenia, Ministerstwo Skarbu poleca zarządzić, aby kasy wypłacające nie zarachowywały omawianych wpływów w trybie § 52 Instrukcji dla kas skarb. na rachunek właściwych kas skarbowych, lecz definitywnie na część 18-tą budżetu dochodów.

Zwroty nadmiernie potrąconych opłat emerytalnych powinny być asygnowane w myśl postanowień okólnika tut. z dn. 29 września 1930 r. L. D. VII.787/2 przez te same władze, które asygnowały uposażenia za pomocą asygnacyj, wystawianych na kasę skarbową okręgu Izby Skarbowej, w której zarachowano na przychód potrąconą opłatę emerytalną, i przesyłanych bezpośrednio do tej Izby Skarbowej.

W razie natomiast potrzeby przekazania nadmiernie potrąconej opłaty emerytalnej poza okrąg omawianej Izby Skarbowej, asygnacje powinny być wystawione na kasę skarbową w siedzibie Izby Skarbowej celem przekazania należności za pośrednictwem poczty, Pocztowej Kasy Oszczędności lub Banku Polskiego.

(—) Czauderna
Dyrektor Departamentu

18.

Okólnik Nr. 15

z dnia 26 stycznia 1931 r.

(OB. 1028/11) o zaliczkach na uposażenie.

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Uchylając okólnik swój z dnia 13 grudnia 1928 r. Nr. 255 (OB. 1038/3) w sprawie zaliczek na uposażenie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania treść zarządzenia Prezesa Rady Ministrów, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 23 stycznia 1931 r. Nr. 394.

Bezprocentowe zaliczki na uposażenie mogą być udzielane osobom, uprawnionym do ich otrzymania w myśl ustępu pierwszego punktu I okólnika z dnia 11 maja 1928 r. L. 8492 także wtedy, jeżeli osoby te pozostają na bezpłatnym urlopie, udzielonym dla uzupełnienia studjów.

W tym wypadku potrącanie rat udzielonej zaliczki z uposażenia rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca następującego po ukończeniu urlopu.

Zaliczka na koszty budowy własnego mieszkania może być przyznana do wysokości nieprzekraczającej sześciomiesięcznego uposażenia. Jeżeli zaliczka ta przekracza trzymiesięczne uposażenie, wymagana jest uprzednia zgoda Ministerstwa Skarbu. Prawo do otrzymania zaliczki na powyższy cel przysługuje osobom uprawnionym do ich otrzymania, w myśl ustępu I punktu I okólnika z dnia 11 maja 1928 r. L. 8492, jeżeli 1) nie mają odpowiedniego do swego stanu rodzinnego mieszkania, wynajętego bezpośrednio od właściciela domu i 2) jeżeli bądźto same, bądź do spółki z małżonkiem, rodzicami, lub rodzeństwem, o ile z osobami temi prowadzą wspólnie gospodarstwo domowe, rozpoczęły już budowę mieszkania na własność, bądź też są członkami spółdzielni mieszkaniowej, która buduje dla nich mieszkania w domu spółdzielczym. Z pośród zaś wymienionych osób należy uwzględniać w pierwszym rzędzie osoby, znajdujące się w wyjątkowo niekorzystnem położeniu mieszkaniowem (np. osoby mieszkające poza granicami miejscowości, w której pełnią służbę i t. p.).

Zaliczka w wysokości, przekraczającej trzymiesięczne uposażenie może być udzielona prowizorycznym funkcjonarjuszom państwowym tylko wtedy, jeżeli zostanie zabezpieczona i to albo hipotecznie, albo przez zobowiązanie dwu wypłacalnych ręczycieli.

Na budowę jednego i tego samego mieszkania może być udzielona zaliczka tylko raz jeden.

VII.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

19

Pismo Nr. Z. H. 4512/30

z dnia 18 grudnia 1930 r.

w sprawie relacji z nadzoru sanitarnego nad lecznictwem Kas Chorych.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy (dla P. Delegata Ministra Spraw Wewnętrznych do Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń).

Zmieniając zarządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 17 października 1923 r. L. Org. 43140/6557/23 w sprawie instrukcji dla Delegata Ministra Spraw Wewnętrznych do Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń, zarządzam, ażeby składanie sprawozdań z lustracyj Kas Chorych przez lekarzy powiatowych z tytułu nadzoru nad lecznictwem w myśl § 6 instrukcji odbywało się zamiast, jak dotychczas, kwartalnie, tylko raz do roku, a to najpóźniej do 31 stycznia.

Pozatem ulega częściowej zmianie schemat sprawozdań, które powinny być ujęte według załączonego wzoru.

Uprasza się o zarządzenie i dopilnowanie, ażeby sprawozdania za rok bieżący niechybnie zostały przedłożone Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do ustalonego powyżej terminu.

WZÓR
sprawozdań rocznych z lecznictwa Kas Chorych.

Czy w powiecie jest siedziba Zarządu Kasy Chorych, względnie czy istnieje filja i w tym wypadku gdzie jest siedziba Zarządu?

Ilu członków ubezpieczonych i ilu członków rodzin liczy Kasa Chorych na dzień 31 grudnia (roku sprawozdawczego):

ubezpieczonych — mężczyzn
kobiet.

członków rodzin — mężczyzn
kobiet

1. Liczba osób leczonych:

a) w przychodniach (ambulatorjum), względnie w mieszkaniu lekarza,

b) w mieszkaniu chorych z powodu obłożnej choroby,

c) w szpitalu.

2. Liczba udzielonych porad:

3. Liczba przypadków (u członków Kasy):

a) chorób zawodowych (wyszczególnić jakie),

b) chorób ostrych zakaźnych (wyszczególnić jakie).

4. Choroby społeczne (u członków Kasy i ich rodzin).

A. Gruźlica:

a) Kasa posiada przychodni (liczba) .... gdzie (wymienić) ....

....

b) Kasa posiada sanatorjum (wymienić gdzie) ....

c) Kasa posiada szpital przeciwgruźliczy (wymienić gdzie) .... i na ile łóżek..............................

d) Kasa posiada stacyj leczniczych dziennych ....

e) W poradniach Kasy Chorych leczyło się chorych na gruźlicę.............................., przez sanatorja przeszło.............................., przez szpitale przeszło chorych na gruźlicę..............

B. Choroby weneryczne:

Kiły leczono .... przypadków.

Rzeżączki leczono.............................. przypadków.

C. Jaglicy zarejestrowano ....

D. Reumatyzmu zarejestrowano .... przypadków.

E. Chorób odzwierzęcych zarejestrowano .... przypadków.

F. Zatrucia alkoholowego (chronicznego) .... przypadków.

W razie stwierdzenia łączności między jedną z powyżej wymienionych chorób a pracą zawodową należy to zaznaczyć i podać bliższe okoliczności.

G. Liczba osób, poddanych szczepieniu ochronnemu przeciw: a) ospie, b) błonicy, c) płonicy, d) durowi brzusznemu, e) innym chorobom zakaźnym.

Organizacja lecznictwa:

1. *Przychodnie (ambulatorja) i stacje sanitarne.* Czy Kasa posiada własne przychodnie i stacje sanitarne (wymienić gdzie), czy jest (są) należycie urządzona.

Ile razy w ciągu roku przychodnie i stacje sanitarne były lustrowane (podać odrębnie).......... ...., jakie stwierdzono braki ...., czy zostały usunięte..............................

Kto jest kierownikiem.

2. *Apteka:* Czy Kasa posiada własną aptekę i prowadzona przez .... jaki jest ruch w aptece ....(roczna liczba recept).

3. *Zakłady lecznicze, szpitale.* Czy Kasa Chorych posiada własny szpital lub inny zakład leczniczy (wymienić jakie) .... i na ile łóżek.............................., dla jakich chorych .... ilu chorych leczono w szpitalu (zakładzie) w ciągu roku .... Kto jest kierownikiem .... Czy i ewentualnie które zakłady lecznicze (sanatorja) i w jakich miejscowościach (zdrojowiskach, uzdrowiskach letnich) udzielają ulgi dla leczących się w nich członków Kasy Chorych.

4. Czy i jakie instytucje lecznicze i zapobiegawcze (przychodnie, ośrodki zdrowia, szpitale, sanatorja i t. p,) samorządowe, społeczne lub państwowe współpracują z Kasą Chorych, lub są wspierane przez Kasę ewentualnie na jakich warunkach.

5. *Kolonje lecznicze wypoczynkowe, półkolonje.* Czy Kasa utrzymuje kolonję, ewentualnie w której miejscowości, należy podać liczbę uczestników kolonji i okres czasu, przez który kolonja była czynna.

6. *Lekarze Kasowi.* Liczba lekarzy podać, w których miejscowościach są lekarze Kasy?

Liczba lekarzy specjalistów w poszczególnych działach .... liczba akuszerek ...., liczba lekarzy dentystów ...., w jakich rozmiarach udziela się pomocy dentystycznej?

Uwagi ogólne.

20.

Pismo Nr. SS. 1118/5

z dnia 3 stycznia 1931 r.

w sprawie odwołań od decyzyj, wydanych w drodze nadzoru.

Do

P. P. Wojewodów

Dnia 7 października r. 1930 Najwyższy Trybunał Administracyjny ogłosił wyrok w sprawie skargi Edwarda Kiślańskiego przeciwko orzeczeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych odmawiającego rozpatrzenia merytorycznego skargi Kiślańskiego w sprawie wymiaru jego zaopatrzenia emerytalnego.

Z treści wyroku powyższego, mającego znaczenie zasadnicze wynika, że sprawa powyższa nie doszła do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w drodze odwołania od orzeczenia Magistratu m. st. Warszawy, odwołanie to bowiem nie było wniesione w terminie ustawowo przewidzianym. Orzeczenie zatem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych mogło być jedynie traktowane jako orzeczenie wydane w drodze nadzoru. Ponieważ zaś wkroczenie władzy w trybie nadzoru należy do zakresu swobodnego uznania władzy, przeto odmowna decyzja Ministerstwa w tej mierze w myśl ust. 3 p. e ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym nie podlega orzecznictwu N. T. A., wobec czego skarga Kiślańskiego została przez N. T. A. oddalona.

Wyrok powyższy ma zasadnicze znaczenie, rozgranicza bowiem wyraźnie decyzje wydawane w toku instancji od decyzyj, wydawanych z tytułu nadzoru. To też w decyzjach swych, wydanych z „tytułu nadzoru" zechce Pan Wojewoda moment nadzoru wyraźnie uwidaczniać, bowiem konsekwencją tego jest, że decyzje takie nie podlegają orzecznictwu N. T. A.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi ponadto o pouczenie również i Wydziałów Powiatowych jako władz nadzorczych I instancji aby w swych decyzjach wydawanych „z tytułu nadzoru" uwidoczniały to w swych orzeczeniach.

21.

Pismo Nr. AC. 11229/1

z dnia 16 stycznia 1931 r.

w sprawie zaopatrywania gmin w druki formularzy i ksiąg, przewidzianych rozporządzeniem M. S. Wewn. o meldunkach i księgach ludności.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z punktem 8 okólnika Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1930 r. Nr. 215 w sprawie wykonania rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o meldunkach i księgach ludności — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że zainicjowana przez Związek Miast Polskich akcja w kierunku zaopatrzenia gmin w przewidziane wskazanem wyżej rozporządzeniem druki została zcentralizowana w następujących instytucjach: Związek Miast Polskich (Warszawa, ul. Mazowiecka 7), Związek Powiatów Rzplitej Polskiej (Warszawa, Plac Napoleona 7), Samorządowy Instytut Wydawniczy (Warszawa, Ś-to Krzyska 13) oraz Związek Pracowników Administracji Gminnej R. P. (Warszawa, Żórawia 27).

Wspomniane powyżej druki znajdują się na składzie w związku Pracowników Administracji Gminnej R. P. (Warszawa, ul. Żórawia 27, tel. 402-20) oraz w Samorządowym Instytucie Wydawniczym (Warszawa, Ś-to Krzyska 13, tel. 442-63) i będą dostarczane przez te instytucje na jednakowych warunkach i po jednakowej cenie.

Popierając całkowicie podjętą przez powyższe instytucje akcję, zapewniającą należyte wykonanie druków i ksiąg, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że w celu uniknięcia opóźnienia w dostarczeniu gminom tychże druków, a przez to i mogącego nastąpić opóźnienia w wykonaniu przepisów, dotyczących ewidencji ruchu ludności, byłoby nader pożądane, aby sprawę zaopatrzenia w druki gmin podjęły wydziały powiatowe wzgl. starostwa.

O powyższem zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) powiadomić odpowiednie władze i urzędy państwowe i komunalne, zarządzając jednocześnie, aby zaopatrzenie gmin we wszystkie potrzebne druki dokonane zostało we właściwym czasie i aby brak tychże druków nie spowodował opóźnienia wprowadzenia w życie wspomnianych wyżej przepisów.

22.

Pismo Nr. OL. 2739/11

z dnia 19 stycznia 1931 r.

w sprawie zbioru zarządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Pismem z dnia 14 XII 30 r. Nr. OL. 2739/9/30 rozesłało Ministerstwo Panom część I-ą zbioru zarządzeń (okólników i pism okólnych) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a wkrótce (w początkach lutego b. r.) otrzymają Panowie część II-ą a zarazem ostatnią.

Jak Panom już wiadomo wydawnictwo obejmuje całokształt aktualnych t. j. obecnie obowiązujących zarządzeń Ministerstwa (z wyjątkiem rzeczy dotyczących wewnętrznych spraw Centrali, zebranych w regulaminie Min. Spr. Wewn. z 1930 r.) od początku istnienia Państwa Polskiego do dnia 31.XII 1930 r.

Zbiór ten powinien przynieść wielkie ułatwienie w urzędowaniu nietylko władz administracji ogólnej, lecz również i władz i instytucyj samorządowych, gdyż zawiera przepisy, wydawane przez Ministerstwo także w zakresie organizacji i działania samorządu terytorjalnego.

Wobec tego zechcą Panowie Wojewodowie zalecić wydawnictwo to związkom komunalnym do użytku.

Układ encyklopedyczny ułatwia posługiwanie się wydawnictwem.

Bliższe szczegóły dotyczące układu oraz treść zbioru zostały podane w piśmie Ministerstwa z dn. 14.XII 1930 r. Nr. OL. 2739/9/30. Dla informacji nadmienia się, że zamówienia należy kierować do Gazety Administracji i Policji Państwowej w Warszawie, ul. Długa 38 (administracja telef. 511-25) i że część I a kosztuje 16 zł. z przesyłką zaś 17 zł. 20 gr.

23.

Pismo Nr. Wojsk. 1719/3

z dnia 19 stycznia 1931 r.

w sprawie kwaterunku wojska (stałe zakwaterowanie).

Do
P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wślad okólnika Min. Spr. Wewn, Nr. 224 z dn. 18 XII 1930 r. Nr. Wojsk. 1666/1 w sprawie zakwaterowania wojska w czasie pokoju Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła odpis wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 26 XI 1930 r. L. Rej. 4961/28 do wiadomości ze względu na zawartą w tym wyroku interpretację art. 11 i 12 ust. kwaterunkowej oraz wyjaśnienia kwestji z dziedziny kwaterunku stałego, które dana konkretna sprawa łączy.

NAJWYŻSZY TRYBUNAŁ
ADMINISTRACYJNY
L. Rej. 4961/28.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Prezes Dr. Moraczewski i Sędziowie: Waśkowski, Żeleński—przy udziale członka Sekretarjatu Prawniczego Ruzamskiego jako protokólanta, w sprawie ze skargi gminy Wadowice na orzeczenie Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 21 sierpnia 1928 r. L. Ad. 7366/28 w przedmiocie kwaterunku wojska, po przeprowadzonej dnia 26 listopada 1930 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego-referenta, jako też wywodów zastępcy władzy pozwanej Radcy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych T. Teligi,—oddala skargę jako nieuzasadnioną.

POWODY.

Wobec odmowy Magistratu m. Wadowic dostarczenia podpułkownikowi Stefanowi Rychalskiemu kwatery stałej Starosta w Wadowicach na wniosek Komendanta Garnizonu z dnia 31 lipca 1928 r. L. 299 orzeczeniem z dnia 8 sierpnia 1928 r. L. 11920/II przydzielił podpułkownikowi Rychalskiemu w myśl art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. poz. 681) w zastępstwie i na rachunek wspomnianej gminy, jako kwaterę stałą mieszkanie, składające się z 3 pokoi, kuchni, łazienki i strychu w domu przy ulicy Młyńskiej w Wadowicach, stanowiącym własność Marji Fijołek i Marji Kowiakowej, za czynszem miesięcznym w kwocie 150 zł., płatnym wedle przepisu art. 13 powołanej ustawy.

Wniesionego od tego orzeczenia przez gminę m. Wadowic odwołania Urząd Wojewódzki w Krakowie nie uwzględnił i decyzią z dnia 21 września 1928 r. L. Ad. 7366/8/28 zatwierdził zarekurowane orzeczenie Starostwa w Wadowicach.

Decyzję Urzędu Wojewódzkiego zaskarżyła gmina m. Wadowic do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył co następuje:

W myśl art. 5 i 6 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. poz. 681) stałe zakwaterowanie wojska winno odbywać się w koszarach i kwaterach, dostarczanych przez Państwo w nieruchomościach własnych względnie na ten cel przez Państwo wynajętych, przyczem oficerowie i żonaci podoficerowie zawodowi w myśl art. 10 tejże ustawy winni zasadniczo otrzymywać kwatery w tychże budynkach w rozmiarach, określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1927 r. (D. U. R. P. poz. 705). Wyjątek od tej ogólnej zasady stanowi art. 11 cytowanej ustawy, zezwalający oficerom i żonatym podoficerom zawodowym, którzy kwater w sposób wyżej przewidziany nie otrzymają, wynająć samym dla siebie mieszkania. Z powyższych postanowień ustawy wynika, że oficerowie i żonaci podoficerowie zawodowi, którzy mieszkania w koszarach względnie budynkach przez Państwo na ten cel dostarczonych nie otrzymali, nie mają zasadniczo obowiązku wynajmowania dla siebie mieszkań w drodze prywatnej, lecz mają tylko prawo to uczynić, wedle swego uznania o ile będą mieli ku temu możność. W wypadku zaś, gdyby mieszkań prywatnych wynająć nie mogli, art. 12 cytowanej wyżej ustawy nakłada na zarządy gminne obowiązek dostarczenia im odpowiednich pomieszczeń w nieruchomościach własnych lub na ten cel przez siebie wynajętych. Ustawa nie określa przy tem bliżej wypadków, kiedy oficerowie i żonaci podoficerowie zawodowi będą uprawnieni domagać się od zarządów gminnych dostarczenia im pomieszczeń, stanowiąc ogólnie, że jeśli osoby, wymienione w art. 11 powołanej ustawy (t. j. oficerowie i żonaci podoficerowie zawodowi) w sposób przewidziany w art. 5, 6, 10 i 11 tejże ustawy kwater otrzy-

mać nie mogą, zobowiązane są zarządy gminne do dostarczenia im pomieszczeń. Dla braku więc ustawowej definicji pod brakiem możności otrzymania odpowiednich mieszkań, poza wypadkami niedostarczenia kwater przez Państwo w sposób wyżej określony, należy rozumieć wszelkie wogóle wypadki, w których oficerowie, tudzież żonaci podoficerowie zawodowi nie będą mogli wynająć dla siebie w drodze prywatnej, odpowiedniego wedle norm ustalonych cytowanem wyżej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1927 r. (D. U. R. P. poz. 705) pomieszczenia, czy to dla braku zaofiarowania, czy też ze względu na cenę, przekraczającą rozmiary ustalonych temże rozporządzeniem opłat, pobieranych przez Skarb Państwa w wypadkach dostarczenia kwater w budynkach państwowych względnie przez Państwo na ten cel wynajętych.

Stwierdzenie zaś okoliczności faktycznych, uzasadniających żądanie dostarczenia pomieszczeń w każdym poszczególnym wypadku w myśl § 2 i 3 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 27 lutego 1928 r. (D. U. R. P. poz. 240) w sprawie wykonania powołanej wyżej ustawy pozostawione jest ocenie właściwej Komendy Garnizonu i jako kwestja natury merytorycznej nie podlega sprawdzeniu w postępowaniu kasacyjnem. Skoro zatem w danym wypadku Komenda Garnizonu w Wadowicach stwierdziła potrzebę dostarczenia ppłk. Rychalskiemu odpowiedniego pomieszczenia, a Magistrat m. Wadowic temu żądaniu zadość nie uczynił, to Najwyższy Trybunał Administracyjny nie dopatrzył się naruszenia ustawy w tem, że władza administracyjna I-ej instancji na wniosek Komendy Garnizonu zastosowała przepis art. 12 ust. 2 cytowanej ustawy celem dostarczenia ppłk. Rychalskiemu pomieszczenia w zastępstwie i na rachunek gminy m. Wadowic w myśl § 4 ust. 2 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 27 lutego 1928 r. (D. U. R. P. poz. 240). O ile zaś skarga, twierdząc, że w danym wypadku nie zachodziły warunki, uzasadniające w myśl art. 12 ustawy kwaterunkowej i § 4 rozporządzenia wykonawczego z dnia 27 lutego 1928 r. wynajęcie przez władze administracyjne w zastępstwie i na koszt gminy m. Wadowic mieszkania quaestionis, zarzuca przez to niezgodność zaskarżonej decyzji z rzeczywistym stanem rzeczy, to zarzut ten Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał za nieuzasadniony. Jak wynika bowiem z treści cytowanych wyżej przepisów ustawy kwaterunkowej mianowicie art. 10 i 12, tudzież załączonej do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1927 r. tabeli, ustalającej normalnie dopuszczalne rozmiary kwater stałych (D. U. R. P. poz. 705), ppłk. Rychalski, jako żonaty, był uprawniony do otrzymania kwatery 4 pokojowej z kuchnią, pokojem służbowym, łazienką i piwnicą, zajmowane zaś przez niego dotąd mieszkanie, jak to wynika z akt sprawy i czemu zresztą strona skarżąca nie zaprzecza, składało się tylko z 2 pokoi bez kuchni, wobec czego przepis art. 12 został w danym przypadku wbrew mniemaniu strony skarżącej prawidłowo zastosowany. Wobec powyższego upada sam przez się i dalszy zarzut skargi co do rzekomo nieprawidłowego zastosowania art. 13 ustawy kwaterunkowej, normującego sposób regulowania należności za dostarczone przez zarządy gminne kwatery, gdyż jak to strona skarżąca sama przyznaje, art. 13 ma zastosowanie jedynie w wypadkach dostarczania mieszkań przez zarząd gminy na zasadzie art. 12 cytowanej ustawy. Kierując się powyższemi rozważeniami Najwyższy Trybunał Administracyjny skargę oddalił jako nieuzasadnioną.

Warszawa, dnia 26 listopada 1930 r.

Podpisy:

(—) Dr. Moraczewski, (—) Waśkowski, (—) Żeleński.

24.

Pismo Nr. SF. 3896/1

z dnia 20 stycznia 1931 r.

w sprawie sprawozdań o akcji poborowej podatku od nieruchomości oraz podatku od lokali i placów budowlanych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 18 z dnia 2 lipca 1929 r. ogłoszona została przez Ministra Skarbu instrukcja z dnia 15 maja 1929 r. o ujednostajnieniu i uproszczeniu postępowania, stosowanego na zasadzie obowiązujących przepisów przy wymiarze i poborze podatków bezpośrednich przez władze skarbowe I i II instancji. W myśl przepisów § 28 wymienionej instrukcji organa samorządowe (wydziały powiatowe, magistraty i zwierzchności gmin miejskich), powołane do wymiaru podatku od nieruchomości oraz podatku od lokali i placów budowlanych, obowiązane są przedstawiać właściwym izbom skarbowym oraz urzędom skarbowym miesięczne sprawozdania o przebiegu i wynikach akcji poborowej tych podatków.

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że naogół organa samorządowe sprawozdań takich nie przedstawiają izbom skarbowym oraz urzędom skarbowym w zakreślonym instrukcją terminie 10-dniowym po upływie każdego miesiąca, lecz z kilkumiesięcznem nieraz opóźnieniem. Niektóre zaś organa samorządowe omawiany obowiązek wypełniają każdorazowo dopiero na skutek poleceń ze strony władz nadzorczych nad samorządem, do których izby skarbowe zmuszone są zwracać się o interwencję.

W związku z powyższem i z uwagi na to, że zaniedbywanie obowiązku przedstawiania sprawozdań utrudnia władzom skarbowym należytą kontrolę nad całością akcji poborowej podatków, co oczywiście odbija się ujemnie

również i na wpływach, przekazywanych z tego źródła na rzecz związków komunalnych, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o wydanie stosownych zarządzeń, aby przepisy § 28 wyżej wymienionej instrukcji były ściśle przestrzegane.

25.

Pismo Nr. OP. 3081/5

z dnia 28 stycznia 1931 r.

w sprawie dopuszczania urzędników III kategorji do egzaminu na stanowiska administracyjne II kategorji.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Powołując się na okólnik swój Nr. 223 z dnia 16 grudnia 1930 r., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że ewentualne wnioski o dopuszczenie dotychczasowych urzędników III kategorji do egzaminu praktycznego na stanowiska administracyjne II kategorji rozpatrywać będzie tylko wówczas, jeżeli kandydat ma tytuł adjunkta administracyjnego, ten tylko bowiem tytuł stanowi formalne stwierdzenie pełnienia przez urzędnika III kategorji funkcyj referenta administracyjnego w odróżnieniu od funkcyj kancelaryjnych i rachunkowych.

VIII.
Nowe książki i czasopisma.

A. Zalecone do użytku.

26

Józef Piłsudski — „Pisma—mowy—rozkazy". Wydawnictwo Instytutu badania najnowszej Historji Polski — nakładem towarzystwa wydawniczego „Polska Zjednoczona".

Ukazały się pierwsze trzy tomy zbiorowego wydawnictwa Dzieł Marszałka Józefa Piłsudskiego, zaleconego do użytku władz adm. ogólnej w N-rze 11 Dz. Urzędowego M. S. W. z r. 1930, a wychodzącego pod redakcją prof. Michała Sokolnickiego i gen. Juljana Stachiewicza. Z uwagi na wyjątkowe znaczenie jakie dzieło to posiada i to zarówno pod względem ideologicznym, historycznym jako też naukowo-politycznym — należy uważać za konieczne — zapoznanie się z nim urzędników wszystkich urzędów podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Książkę można nabyć w Tow. Wydawniczem Polska Zjednoczona — Warszawa, Nowolipie 2, conto czekowe w P. K. O. 22902 po 12 zł. za tom (całość 8 tomów 96 zł.). Przy zamówieniu należy wpłacić 12 zł. poczem ratami miesięcznie zł. 6.

27

„Polskie Ustawodawstwo Przemysłowe" Dr. Stanisław Kłusek i Wawrzyniec Gaertner.

Ukazał się zbiór ustawodawstwa przemysłowego p. t. „Polskie Ustawodawstwo Przemysłowe" w opracowaniu Dr. Stanisława Kłuska i Wawrzyńca Gaertnera. Wydawnictwo to obejmuje całokształt materjału ustawodawczego z zakresu prawa przemysłowego.

Książkę tę zaleca się do użytku państwowych i komunalnych władz administracji ogólnej.

Książkę można nabywać we wszystkich księgarniach.

28.

Tadeusz Stoch „Terminarz Wojskowy na rok 1931 dla władz administracji ogólnej, magistratów, urzędów gminnych i policyjnych".

Ukazał się opracowany przez referendarza T. Stocha w postaci tablicy ściennej z kalendarzem „Terminarz wojskowy na rok 1931 dla władz administracji ogólnej magistratów, urzędów gminnych i policyjnych". Terminarz ten może w znacznym stopniu przyczynić się do należytego spełniania przez powiatowe władze administracji ogólnej, a w szczególności przez urzędy gminne (magistraty), licznych terminowych czynności z zakresu obowiązków administracji w dziedzinie spraw wojskowych.

Terminarz ten zaleca się do użytku państwowym i komunalnym władzom administracji ogólnej.

Terminarz można nabywać w Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach, u autora.

29.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

Goetz Karol radca ministerjalny w Min. Sprawiedliwości, Skorowidz Alfabetyczny opłat stemplowych.

Ukazał się skorowidz alfabetyczny opłat stemplowych wydany przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Wydawnictwo to, ma na celu łatwe i szybkie odszukanie odnośnego przepisu przy stosowaniu w praktyce ustawy stemplowej z dn. 1 lipca 1926 r.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych.

Książkę można nabywać u autora w Ministerstwie Sprawiedliwości.

IX.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

I w czasie od 1 do 30 listopada 1930 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa

Mianowany:

inspektor ministerjalny VI st. sł. Czerwiński Seweryn — inspektorem ministerjalnym w V st. sł. dnia 10 XI. 30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

radca ministerjalny VI st. sł. Lemański Jan—z dniem 30.XI. 30 r.

rejestrator IX st. sł. w stanie nieczynnym Drozdowiczowa Janina — z dniem 9.XI. 30 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia.

Zwolniony ze służby:

prow. księgowy VII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Darmaszek Aleksander—na zasadzie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej — z dniem 30.XI 30 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim białostockim:

inspektor wojewódzki VI st. sł. Jatczak Władysław — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 20.XI. 30 r.

Rączaszek Antoni — do odwołania inspektorem wojewódzkim VI st. sł. dnia 20.XI. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim pomorskim:

Siuda Władysław do odwołania inspektorem farmaceutycznym VII st. sł. dnia 22.XI. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim stanisławowskim:

pracowniczka kontraktowa Lehrówna Helena — do odwołania inspektorem farmaceutycznym VII st. sł. dnia 4.XI. 30 r.

Przeniesieni:

asesor VII st. sł. Staniewicz Stanisław — z Urzędu wojewódzkiego wileńskiego do Urzędu wojewódzkiego białostockiego — dnia 21.XI. 30 r.

inspektor wojewódzki VI st. sł. Chmielowski Jan — z Urzędu wojewódzkiego krakowskiego do Urzędu wojewódzkiego wołyńskiego — dnia 20 XI. 30 r.

zwolniony ze służby:

prow. inspektor farmaceutyczny VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lwowskim Jezierski Stanisław Romuald — na zasadzie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 30.XI. 30 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lwowskim Łoś Adam—dnia 12.XI. 30 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim pomorskim w Toruniu Sędzimir Bronisław — uchwałą Rady Ministrów z dnia 12.XI. 30 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim białostockim Wilga Henryk — uchwałą Rady Ministrów z dnia 26.XI. 30r.

D) We władzach powiatowych:

Mianowani:

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Sierpcu Rożałowski Leon — starostą powiatowym sierpeckim w dotychczasowym VII st. sł. — dnia 4.XI. 30 r.

prow. asesor VII st. sł. w Starostwie powiatowem warszawskiem Klamborowski Bronisław — asesorem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 19.XI. 30 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Baranowiczach Przepałkowski Zygmunt — starostą powiatowym baranowickim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 25.XI. 30 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Stolinie Kozieradzki Józef — starostą powiatowym stolińskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 25.XI. 30 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Krasnymstawie Fiala Kazimierz — starostą powiatowym krasnostawskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 25.XI. 30 r.

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Radzyminie Graff Henryk — starostą powiatowym radzymińskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 25.XI. 30 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Janowie Lubelskim Zamecznik Leon — starostą powiatowym janowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 25.XI. 30 r.

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Kole Woyciechowski Karol — starostą powiatowym kolskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 25.XI. 30 r.

prow. radca wojewódzki VI st. sł. w Starostwie powiatowem białostockiem Kowalski Wacław — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 22.XI. 30 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Adam Kazimierz — ze Starostwa grodzkiego białostockiego do Starostwa powiatowego augustowskiego — dnia 8.XI.30 r.

referendarz VIII st. sł. Dr. Rumiński Andrzej — ze Starostwa powiatowego jasielskiego w obręb województwa lwowskiego — dnia 20.XI. 30 r.

sekretarz IX st. sł. Guturbówna Helena — ze Starostwa krzemienieckiego do Starostwa grodzieńskiego — dnia 25.XI. 30 r.

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Parymończyk Franciszek — ze Starostwa powiatowego sarneńskiego do Starostwa powiatowego drohickiego — dnia 29.XI. 30 r.

referendarz VIII st. sł. Majkowski Antoni— ze Starostwa powiatowego kałuskiego do Zarządu Centralnego Min. Spraw Wewnętrznych— dnia 20 XI. 30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

referendarz VII st. sł. w stanie nieczynnym w Starostwie powiatowem drohickiem Zawistowski Tadeusz — z dniem 22.XI. 30 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w stanie nieczynnym w Jarocinie Modelski Jan — z dniem 26.XI. 30 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w stanie nieczynnym w Ostrzeszowie Siciński Michał — dnia 25.XI. 30 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem wadowickiem Dr. Niemczewski Jan — na własną prośbę z dniem 30.XI. 30 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem grybowskiem Dr. Olszewski Józef — dnia 15.XI. 30 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

lekarz powiatowy VI st. sł. w Starostwie powiatowem kościańskiem Dr. Twórz Edmund— dnia 22.XI. 30 r.

II. W czasie od 1 do 31 grudnia 1930 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 6.XII. 1930 r. mianował prow. dyrektora departamentu w IV st. sł. Stamirowskiego Kazimierza i dyrektora departamentu w IV st. sł. Korsaka Władysława podsekretarzami stanu w III st. sł.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Mianowani:

rejestrator X st. sł. Trynkowska Jadwiga— adjunktem administracyjnym w dotychczasowym X st. sł. dnia 22.XII. 30 r.

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. Tomkiewiczowa Marja — adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

rejestrator IX st. sł. Trębińska Aurelja — adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. Trębiński Władysław—adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

prow. rejestrator X st. sł. Sikorska Stanisława—do odwołania adjunktem administracyjnym w dotychczasowym X st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

prow. adjunkt kancelaryjny IX st. sł. Szumska Władysława—do odwołania adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. Dietrichówna Stefanja—adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. Janicka Stefanja — adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

rejestrator IX st. sł. Karpowiczówna Domicela — adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24 XII. 30 r.

rejestrator IX st. sł. Kostrowicka Marja — adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24 XII. 30 r.

adjunkt kancelaryjny IX st. sł.—Marzecka Gustawa — adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. Majewska Halina—adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

rejestrator X st. sł. Zielińska Zofja—adjunktem administracyjnym w dotychczasowym X st. sł. dnia 24.XII. 30 r.

pracownik kontraktowy w VIII grupie uposażenia Białecki Mieczysław — do odwołania asesorem VIII st. sł. dnia 30.XII. 30 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Kohlmann Kazimierz — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 30 XII. 30 r.

asesor VII st. sł. Tomaszewski Albert—referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 22.XII. 30 r.

prow. radca ministerjalny VI st. sł. Sochański Marjan Ludwik—radcą ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 31.XII. 30 r.

prow. referendarz VII st. sł. Wrona Dominik—radcą ministerjalnym VI st. sł. z dniem 1.I. 31 r.

prow. referendarz VII st. sł. Dr. Rudolfowa Marja — do odwołania radcą ministerjalnym VI st. sł. dnia 10.XII. 30 r.

prow. referendarz VIII st. sł. Wojnarski Witold—do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 10.XII. 30 r.

pracowniczka kontraktowa w VII grupie uposażenia Skórzewska Marja — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 18.XII. 30 r.

Zwolnieni ze służby:

Pieracki Bronisław — ze stanowiska podsekretarza stanu wobec mianowania postanowieniem P. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4.XII. 30 r. ministrem w Prezydjum Rady Ministrów.

Dr. Dziadosz Władysław — ze stanowiska naczelnika wydziału wobec mianowania dyrektorem Biura Sejmu.

Lewicki Stanisław — ze stanowiska głównego inspektora ministerjalnego wobec mianowania postanowieniem P. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19.XII. 30 r. szefem Biura Prezydjum Rady Ministrów.

radca ministerjalny VI st. sł. Mgr. Ochman Jan—wobec przejścia do służby w Ministerstwie Komunikacji—dnia 22.XII. 30 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia.

Mianowani:

Dr. Steffen Edward Gustaw, pracownik kontraktowy w VI gr. up. w Państwowym Szpitalu dla chorych psychicznie w Tworkach, ordynatorem w VI st. sł. w tymże Szpitalu dekretem z dnia 20.XII. 30 r.

Dr. Bobrowska-Korolko Wanda, prow. urzędnik w VII st, sł. w Państwowym Szpitalu dla chorych psychicznie w Tworkach, ordynatorem w VII st. sł. w tymże Szpitalu dekretem z dnia 20.XII. 30 r.

Dr. Graba-Łęcki Wacław, prow. lekarz zdrojowy w VI st. sł. w Państwowym Zakładzie Zdrojowym w Krynicy, lekarzem zdrojowym w VI st. sł. w tymże Zakładzie, dekretem z dnia 30 XII. 30 r.

Chrząszczewski Kazimierz, pracownik kontraktowy w VIII gr. up. w Państwowym Zakładzie badania żywności w Poznaniu, do odwołania asystentem w VIII st. sł. w tymże Zakładzie dekretem z dnia 19.XII. 30 r.

Liedtke Gustaw, prow. urzędnik w XI st. sł. w Państwowym Szpitalu dla chorych psychicznie w Tworkach, do odwołania rachmistrzem w X st. sł. w tymże Szpitalu, dekretem z dnia 10.XII. 30 r.

Zwolnieni:

Spryszyńska Felicja, asystent rachunkowy w IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie, na własną prośbę z dniem 31.XII. 1930 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim białostockim:

prow. inspektor wojewódzki VI st. sł. Rączaszek Antoni — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 22.XII. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim krakowskim:

starosta powiatowy VI st. sł. w Białej Małopolskiej Strzelbicki Aleksander radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 13.XII. 1930 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Kocwa Juljusz — inspektorem lekarskim w VI st. sł. dnia 11.XII 1930 r.

prow. inspektor farmaceutyczny VII st. sł. Sianko Franciszek do odwołania inspektorem farmaceutycznym w VI st. sł. dnia 16.XII. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim nowogródzkim:

księgowy VII st. sł. Czachowski Bronisław—naczelnikiem rachuby w dotychczasowym VII st. sł. dnia 13.XII. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim pomorskim:

rtm. W. P. Pomaski Juljan—do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 15.XII. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim stanisławowskim:

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. p. o. naczelnika wydziału Dr. Pietraszewski Stanisław—naczelnikiem wydziału VI st. sł. dnia 11.XII. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim wileńskim:

naczelnikowi wydziału V st. sł. i wicewojewodzie wileńskiemu Kirtiklisowi Stefanowi poruczono pełnienie obowiązków wojewody wileńskiego dnia 20.XII. 30 r.

Przeniesiony:

referendarz VII st. sł. Wygrzywalski Stanisław — z Urzędu wojewódzkiego krakowskiego do starostwa powiatowego jasielskiego dnia 10.XII. 30 r.

Zwolnieni ze służby:

radca wojewódzki VI st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Szymański Leon wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej dnia 31.XII. 30 r.

inspektor farmaceutyczny VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poznańskim Wojciechowski Stefan—na własną prośbę z dniem 31.XII. 30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku.

naczelnik wydziału V st. sł. w urzędzie wojewódzkim lwowskim w stanie nieczynnym Leurman Franciszek—z dniem 7.XII. 30 r.

inspektor wojewódzki VI st. sł. w urzędzie wojewódzkim lwowskim w stanie nieczynnym Friedrich Juljusz—z dniem 7.XII. 30 r.

referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lwowskim Daum Rudolf—dnia 13 XII. 30 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lubelskim Rączka Antoni dnia 22.XII. 30r.

D) We władzach powiatowych:

Mianowani:

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Gostyniu Korniak Mateusz — starostą powiatowym gostyńskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 2.XII. 30 r.

starosta powiatowy VII st. sł. w Dąbrowie Dr. Alberti Stanisław — starostą powiatowym bialskim w Białej Małopolskiej w dotychczasowym VII st. sł. dnia 13.XII. 30 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim krakowskim Dr. Dorosz Jan — starostą powiatowym dąbrowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 13.XII. 30 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Niedziela Jan — do odwołania referendarzem VII st. sł. w Starostwie powiatowem stopnickiem — dnia 13 XII. 30 r.

referendarz VII st. sł. i kierownik Starostwa powiatowego w Obornikach Kozłowski Jan — starostą powiatowym obornickim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 20.XII. 30 r.

pracownik kontraktowy w Starostwie powiatowem mołodeckiem Dr. Staniewicz Witold—do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. dnia 15.XII. 30 r.

prow. lekarz powiatowy VIII st. sł. w Starostwie powiatowem chełmskiem Dr. Parysiewicz Marjan — do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. dnia 10.XII. 30 r.

pracownik kontraktowy, p. o. lekarza powiatowego w Starostwie powiatowem włodzimierskiem Dr. Kuźmicki Władysław — lekarzem powiatowym w VII st. sł. dnia 5.XII. 30 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Gruchacz Jan — ze Starostwa powiatowego chrzanowskiego do Urzędu wojewódzkiego krakowskiego dnia 10.XII 30 r.

referendarz VII st. sł. Wyżykowski Kazimierz — ze Starostwa powiatowego grybowskiego do Starostwa powiatowego gorlickiego dnia 10.XII.30 r.

prow. asesor VIII st. sł. Gruszczyński Franciszek — ze Starostwa powiatowego radzymińskiego do Komisarjatu Rządu w Warszawie dnia 22 XII.30 r.

Zwolnieni ze służby:

prow. referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem ciechanowskiem Ryś Franciszek — wobec przejścia do służby w sądownictwie dnia 10.XII 30 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Starostwie grodzkiem we Lwowie Schnitzel Wacław — wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej—dnia 22.XII.30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

starosta powiatowy VI st. sł. w Grójcu w stanie nieczynnym Gancarczyk Bronisław—z dniem 13.XII. 30 r.

asesor VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Lublińcu Gawroński Tomasz — dnia 13.XII 1930 r.

Zmarli:

starosta powiatowy w VI st. sł w Radzyniu Międzybłocki Bolesław — dnia 3 XII. 30 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Szamotułach Nitosławski Jan — dnia 17.XII. 30 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem sokalskiem Dr. Jarocki Piotr — dnia 25.XII. 30 r.

E) W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Poznaniu:

prow. kancelista XI st. sł. Nowacka Franciszka — do odwołania rejestratorem X st. sł. dnia 4.XII. 30 r.

KOMUNIKAT.

Następny numer (2) Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z datą 15 lutego r. b. zawierać będzie przedruk pięciu zasadniczych rozporządzeń, umieszczonych w Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 2 z roku 1928 z uwzględnieniem dokonanych w międzyczasie do dnia 1 lutego r. b. zmian i uzupełnień oraz wykaz dotyczących zarządzeń i okólników, wydanych w związku z wykonaniem wymienionych rozporządzeń.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.